

ЖЕТА

ЧАСОПИС

10/148 грудень 2018

ЛЬВІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

**Заклик Синоду Єпископів Києво-Галицького
Верховного Архiepіскопства УГКЦ
до посиленої молитви та посту в час
особливих випробувань для нашої державності**

Так каже Господь сил: «... я спасу вас, і ви будете благословенням... Тож не бійтесь і нехай кріпляться ваші руки... Ось що ви маєте робити: говоріть правду одне одному, судіть по правді, щоб мир був у брамах ваших. Не намислюйте у вашім серці зла одне на одного й не кохайтесь в кривій присязі, бо все це мені осоружне», - слово Господнє. Любіть, отже, правду й мир!» (Зах. 8, 13.16-17).

ДОРОГІ В ХРИСТІ БРАТИ І СЕСТРИ!

Напередодні Різдвяного посту на нашу Вітчизну впало ще одне важке випробування – відкритий прояв агресії з боку Російської Федерації, яка стягнула до кордонів нашої держави велику військову силу, – на суші і на морі, – збройно атакувала наші кораблі, поранила та захопила в полон десятки українських військових моряків.

Міжнародна спільнота засудила такий прояв військової агресії, а українська влада ввела воєнний стан у майже половині областей країни.

Розділяючи з народом усі загрози, страждання і виклики та дбаючи про його безпеку і благо, наша Українська Греко-Католицька Церква і цього разу запевняє про посилену молитву за захист від чужоземної агресії та за відновлення в нашій країні миру і територіальної цілісності.

В обставинах, що склалися, ми відновлюємо нашу заяву про те, що український народ має право і священний обов'язок захисту своєї Батьківщини, – обов'язок, від якого ніхто не може самоусунутися. Водночас закликаємо усіх громадян України із розумінням поставитися до певних побутових обмежень, не піддаватися нагнітанню тривожного стану, зокрема з боку тих, хто намагається посягти в наших серцях паніку і почуття зневіри.

Як віруючі люди, ми твердо переконані, що доля нашого народу перебуває в руках милостивого Господа: Він прийде, не забариться, із допомогою до своїх страждених дітей. Запорукою остаточної перемоги народу та держави над силами темряви і зла є наш дотеперішній досвід, коли з Божою допомогою в душі жертвованої любові до Вітчизни та завдяки громадянській солідарності ми спільно подолали надзвичайно важкі загрози й виклики.

Теперішня атака з боку Росії показала, що небезпека для нашої державної неза-

лежності й територіальної цілісності не минає, а часом навіть посилюється. І хоч держава здійснила великий і відчутний поступ у реформуванні Української армії, наші військові й надалі потребують і, на наше переконання, потребуватимуть завжди найбільшого дару, який ми всі можемо їм дати, – нашої солідарної підтримки, молитви і посту. «Коли Господь та не буде дому, – дарма працюють його будівничі. Коли Господь не зберігає міста, – дарма пильнує сторож» (Пс. 126, 1), – вчить нас псаломспівець. Тому в цей нелегкий для нашого народу час продовжуймо благати в Господа перемоги над підступами зовнішнього агресора і миру для нашої землі.

Закликаємо всіх дітей нашої Церкви вірно дотримуватися, а якщо це занедбано – обов'язково відновити практику щоденної молитви та строгого посту за мир і визволення нашої Батьківщини від російської агресії, як ми це доручали в розпорядженні від 17 червня 2014 року Божого. Молитва, піст і діла милосердя – це наш «духовний блокпост», вірно стоячи на якому ми наближаємо час визволення і довгоочікуваного миру.

У цей час особливої відповідальності ми закликаємо українських політиків не спекулювати складним етапом нашого державотворення, зловживаючи народною бідю заради власної недалекоглядної політичної вигоди, а навпаки – консолідуватися для захисту та розбудови нашої державної незалежності.

Звертаємося до міжнародної спільноти докласти дієвих зусиль для звільнення з полону та ув'язнення всіх наших бранців, у тому числі військових моряків, які потребують підтримки, солідарності й молитви.

Дорогі брати і сестри в Христі! Незважаючи на зовнішні прояви сучасних агресивних дій проти нашої держави і народу, слід пам'ятати, що ці дії мають духовне коріння – в опанованих злими силами серцях злочинців і агресорів. Про це нам пригадує св. Павло: «Нам бо треба боротися не проти тіла й крові, а проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти духів злоби в піднебесних просторах» (Еф. 6, 12). Тож не даймо себе покорити злобі й ненависті, а вдягнувшись у броню правди і справедливості, відважно проповідуючи Євангеліє миру, захищаймо свої серця щитом віри, укріплюючи її Словом Божим і молитвою (пор. Еф. 6, 10–17).

Готуючись до великого свята Різдва Христового – приходу в наш грішний світ Спасителя – Князя миру, призиваємо на весь наш народ Його велику милість, благословення і мир!

Від імені Синоду Єпископів
Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства УГКЦ
† СВЯТОСЛАВ

1 грудня 2018 року Божого, Львів

Посвячення монастиря у Новояворівську

Впродовж останніх років сестри Згромадження дочок Матері Божої Неустанної Помочі ведуть старання про будівництво монастиря. І Господь щедро благословив ці старання. 21 листопада Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, звершив освячення частини монастиря і відслужив першу Божественну Літургію у каплиці сестер. На цій урочистості були присутні добродії, близькі та родичі сестер.

У своїй проповіді владика Ігор, зокрема, зазначив, що сьогоднішня подія насправду є проявом безмірної Божої ласки та виявом великої довіри сестер Господньому провидінню. «Коли не Господь буде дім, даремно трудяться будівничі» (Пс. 126,1), – каже псалмопівець. І ці слова особливо підтверджені, бо сестри поклали свою надію на Бога, і Він через великодушність дуже багатьох людей звів цей дім.

Владика висловив подяку всім добродіям та людям доброї волі, які підтримують сестер у веденні будівництва цієї монастирської обителі.

Після богослуження всі присутні розділили спільну радість на святковій гостині.

Сестри Згромадження дочок Матері Божої Неустанної Помочі

Митрополит освятив новий дерев'яний храм у Пустомитах

14 листопада, в день пам'яті святих чудотворців і безсрібників Косми і Дам'яна, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, звершив Чин освячення новозбудованого дерев'яного храму у місті Пустомити (вул. Піщанка, 1). Архієрей освятив також престіл храму, вклавши в нього мощі блаженного священномученика Миколая Чарнецького. Опісля на новоосвяченому престолі владика звершив першу Архієрейську Божественну Літургію у співслужінні численного запрошеного духовенства.

По завершенні молитви о. Юрій Чудяк, адміністратор парафії Успіння Пресвятої Богородиці в м. Пустомити, який одночасно виконує уряд синкела у справах духовенства Львівської архієпархії, висловив слова щирої вдячності Митрополиту за ласку освячення цієї святині. Рівно ж протоієрей подякував усім меценатам, жертводавцям, митцям і майстрам, які доклалися до спорудження храму. Отець Юрій наголосив, що ця святиня є дерев'яною тому, що є своєрідним пам'ятником-меморіалом усіх знищених дерев'яних святинь на українських етнічних землях, що зараз належать Польщі. Тому ідею спорудження такого храму виношували в першу чергу ті жителі Пустомит, які є нащадками насильно виселених українців під час сумнозвісної операції «Вісла».

Наприкінці Божественної Літургії була зачитана фундаційна грамота на освячення храму, вручено митрополічї грамоти усім, хто по-особливому доклав праці для спорудження святині. Також Митрополит Ігор перевів о. Юрія Чудяка в уряд пароха парафії Успіння Пресвятої Богородиці у м. Пустомити.

Пастирські відвідини села Семенівка

18 листопада у с. Семенівка Пустомитівського протопресвітерату завітав Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, з нагоди празника і 300-річчя храму святого Архистратига Михаїла.

На Архієрейську Божественну Літургію, яку звершив з цієї нагоди Митрополит, зібралось багато вірних. У слові проповіді архієрей звернувся до парафіян, зазначивши: «Цю невелику церковцю збудували предки тих осіб, які з покоління в покоління проживали і проживають у Семенівці. Велику роль у християнському житті вірного люду відіграла ця свята споруда – храм святого архангела Михаїла. Трудно полічити усі молитви, святі Тайни, які звершувалися у цій невеликій святині. Скільки хрищень, вінчань, розрешень з гріхів, святих Причасть тощо отримали вірні християни? Багато попередників, мешканців села, відійшли у вічність як праведники, які моляться за благословення для теперішніх жителів Семенівки та нашого народу. Бережіть цю святую будівлю як великий скарб та історію свого народу! У ній молитесь, освячуєте свої душі, очікуючи зустрічі з Господом, щоб отримати нагороду та зустрітися із предками, які випередили нас переходом у вічність».

Після богослуження відбувся Чин освячення води та прозвучали привітання від юних парафіян, а також святковий концерт капели «Дударик», конкурси на біблійну тематику і гостинний стіл для усіх парафіян. Присутні змогли придбати книгу, в якій висвітлена історія храму від давніх часів до 2018 року.

Тішимось, що маємо змогу молитися в храмі, який є не просто пам'яткою архітектури, а нашою святинєю.

Повідомила Соломія Космина

Владика Володимир у с. Малечковичі

18 листопада парафію Введення в храм Пресвятої Богородиці в селі Малечковичі на Пустомитівщині відвідав з пастирським візитом Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Тут він разом із місцевим та запрошеним духовенством звершив Архієрейську Божественну Літургію, в часі якої було виголошено декрети Митрополита Львівського Ігоря та введення в уряд пароха парафії Введення в храм Пресвятої Богородиці в селі Малечковичі отця Василя Мудя.

Після богослуження владика звершив чин освячення статуї Ісуса, котрий благословляє людей, село та Україну у сквері Героїв Небесної Сотні.

В часі візиту владика Володимир дав духовну науку дітям та Божому люду, привітав отця Василя з 20-ю річницею ієрейських свячень, а також вручив грамоти парафіянам, що найбільш доклалися для духовного зростання парафії та до оздоблення і розбудови храму.

У Львові спільною молитвою відзначили День Гідності та Свободи

У День Гідності та Свободи, 21 листопада, у Львові вшанували загиблих під час Революції Гідності та всіх борців за волю України. На полі почесних поховань № 67 Личаківського кладовища студентська молодь, громадські організації, представники влади, освітяни, духовенство та активні мешканці міста урочисто поклали квіти до могил Героїв, запалили лампадки і спільно помолитись поминальною панахидою.

«Сьогодні у цей день, 21 листопада, коли згадуємо пам'ять святого Архистратига Михаїла та інших Небесних Сил безтілесних, ми прийшли сюди, аби помолитися та згадати наших сучасних ангелів, які вже не мають тіла, але вони лишаються нашими ангелами. Це є Герої нашої Небесної сотні. І ми себе питаємо, наскільки ми, ходячи по землі, наскільки ми є ангелами для інших людей. Бо Бог не має ніг, не має рук, уст, а ми маємо. Ми є Його руками, очима, ногами. Ці Герої віддали своє життя

за нас, за наше сьогоднішнє. А ми, стоячи тут, хочемо себе питати: «А що означає для мене День Гідності та Свободи?» – зазначив владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ.

Цьогоріч в Україні відзначають 5-ту річницю Революції Гідності. Саме 21 листопада 2013 року у Києві відбулися перші протести української молоді у відповідь на рішення Кабінету Міністрів України про призупинення процесу підготовки підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС.

Джерело: «Духовна велич Львова»

Конференція до 115-ї річниці від створення Шпиталю Шептицького

22 листопада у Львові на «Арені «Львів» (вул. Стрийська, 199) відбулася міжнародна науково-практична конференція «Якісна медицина задля гідності людини. Від історії до сучасності» з нагоди 115-ї річниці заснування Шпиталю імені Митрополита Андрея Шептицького. Конференцію організувало керівництво Шпиталю, аби розглянути найактуальніші проблеми сучасної медицини та шляхи їхнього вирішення і подальшого розвитку як самого Шпиталю, так і лікарської справи в цілому. Участь у конференції взяли численні працівники медицини, духовенство, що працює в галузі душпастирства охорони здоров'я, та всі небайдужі до справи лікування в Україні.

Пленарне засідання розпочалося зі спільної молитви та привітального слова Високопреосвященного владика Ігоря, Архієпископа і Митрополита Львівського. Митрополит подякував усім, хто працює на благо Лічниці Шептицького, і, навівши приклад святого апостола і євангелиста Луки, побажав їм бути добрими лікарями.

Відтак зі словом привітання до присутніх звернувся міський голова Львова Андрій Садовий. Він же вручив подяки від громади міста працівникам Шпиталю ім. Шептицького с. Дмитрії Губарчук, с. Святославі Пилип'юк, с. Маргареті Репелин, заступнику адміністратора з господарської роботи Оксані Ясінській, лікарю сімейної медицини Роману Щербелю та диплом для всього колективу лікарні. Також мер вручив відзнаку до століття створення ЗУНР Митрополиту Львівському. По цьому було зачитано привітання для учасників конференції від в. о. міністра охорони здоров'я України Уляни Супрун, президента НАМН України Віталія Цимбалюка та ректора ЛНМУ ім. Данила Галицького Бориса Зіменковського.

Вступна частина конференції була присвячена історії заснування Шпиталю, його ролі у розвитку та збереженні української медицини, основній меті, якій служить Шпиталь, тобто захисту найбільш незахищених верств населення. Учасники конференції переглянули короткометражний документальний фільм про діяльність Шпиталю; також із доповіддю «Заснування Народної лічниці та харитативна діяльність Митрополита Андрея Шептицького в ділянці охорони здоров'я» виступила кандидат історичних наук, старший науковий співробітник Інституту історичних досліджень ЛНУ ім. І.Франка Ліліана Гентош. Особливу увагу доповідачка звернула на ширину спектру благодійної діяльності Митрополита і його проект побудови найбільшого на той час у Європі медичного центру, який, на жаль, не був реалізований. Проте завдяки підтримці Митрополита і масовому збору коштів вдалося відкрити Шпиталь, що свого часу став найкращою лікарнею Львова.

Також із доповідями про сучасну медичну реформу в Україні виступили генеральний директор директорату медичних послуг Оксана Сухорукова, начальник відділу законопроектної та нормопроектувальної роботи юридичного департаменту Національної служби здоров'я України Андрій Гіндець та асоційований партнер, керівник медичного відділу юридичної компанії «ILF» Олена Хитрова.

Про сучасні тенденції взаємозв'язку релігії та медицини у доповіді «Віра і психічне здоров'я» розповів головний лікар клініки св. Луки м. Ательбург (Німеччина) Крістіан Шефер.

Конференція продовжилася працею чотирьох практичних секцій: «Охорона здоров'я в умовах реформування медичної галузі в Україні», «Турбота про гідність людини в складних життєвих обставинах», «Духовність і медичне капеланство в сучасних умовах лікарняної установи», «Значення діяльності Шпиталю для української медицини і розвитку громади Львова». Учасники конференції заторкнули як історичний пласт фактів заснування Шпиталю й діяльності Митрополита Андрея та блаженного священномученика Климентія (Шептицького), так і широке коло питань, що стосується

сучасної медицини у взаємодії з душпастирством лікування у фізичному та духовному аспектах.

Підсумком конференції стала резолюція щодо розвитку медичного капеланства, доповнення медичних послуг роллю медичного капелана, створення освітньої моделі медичного капеланства; також вдосконалення системи освіти в медичній галузі. Особливе значення мали тези щодо перспективи розвитку Шпиталю Шептицького як унікального сучасного медичного закладу, що базується на засадах всебічної допомоги людині у її фізичній та духовній недугі і відповідає викликам сучасної реформи медицини в Україні.

Завершилася конференція спільною молитвою за прославу Праведного Митрополита Андрея, а Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, який теж відвідав захід, уділив присутнім архиєрейське благословення.

Владика Володимир звершив похорон генерал-майора Дмитровського

Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, разом із капеланами звершив похорон покійного генерал-майора Сергія Дмитровського.

Сергій Дмитровський – генерал-майор служби цивільного захисту, керівник ГУ ДСНС України у Львівській області. Народився 16 липня 1961 року у Львові. У 1981 році отримав вищу освіту у Львівському пожежно-технічному училищі МВС СРСР. У 2006 році Указом Президента України Сергію Дмитровському було присвоєно звання генерал-майора служби цивільного захисту.

З 2004 по 2013 року очолював Головне управління МНС України у Львівській області, а з 2013 року був начальником Головного територіального управління ДСНС у Львівській області. Відійшов у вічність після тривалої боротьби з онкологічним захворюванням.

15 листопада у Гарнізонному храмі святих апостолів Петра і Павла Львівської архієпархії владика Володимир у співслужінні капеланів звершив парастас. На молитві були присутні капелани Гарнізонного храму, колеги Сергія Дмитровського, а також міські чиновники, представники ЛМР та ЛЮДА, громадськість Львова.

Похорон відбувся у п'ятницю, 16 листопада, від будівлі ГУ ДСНС Львівщини на пл. Данила Галицького.

Джерело: Капеланство.info

«Центр опіки сиріт» провів з дітворою незабутній день у Прилбичах

11 листопада, у Всеукраїнський день молитви за сиріт, місія «Центр опіки сиріт» Львівської архієпархії здійснила традиційну поїздку з дітьми у відпустове місце. Цьогоріч 300 учасників подорожі завітали у с. Прилбичі, яке протягом кількох століть було родовим маєтком роду Шептицьких і дало Україні та світу дві величні постаті – праведного Митрополита Андрея і його брата, священномученика Климентія. Про них, про їхнє життя юним прочанам розповів адміністратор місцевого храму о. Андрій Стадницький. Після Божественної Літургії усі присутні мали нагоду отримати образок Пресвятої Родини, на звороті якого була молитва за сиріт з іменем конкретної дитини-сироти. Таким чином кожен ставав молитовним ангелом-охоронцем для певної дитини.

Цього дня в Прилбичах зустрілися понад 220 дітей зі школи-інтернату №1, НРЦ «Довіра», НРЦ «Мрія», НРЦ святого Миколая, ліцею «Просвіта», з Рава-Руської спеціалізованої школи-інтернату, діти з дитячих будинків сімейного типу міста Львова, вівтарної дружини Гарнізонного храму, хор «Ангеліків» та діти з катехитичної школи села Прилбичі. Уся малеча разом з волонтерами руху «Руки допомоги» пізнавала сім християнських чеснот: Віра, Надія, Любов, Справедливість, Мудрість, Мужність, Стриманість. Після цього кожна група проводила представлення своєї чесноти. Дітвора з креативністю підійшла до поставленого завдання: хтось співав, хтось зобразив цікавий плакат, хтось створив ціле театральне дійство.

До організації прощі долучилися аніматори храму Зіслання Святого Духа, які організували запальні банси та ігри; курсанти Національної академії Сухопутних військ; команда кейтирнгу, яка діє при кав'ярні «Кармель»; школа в с. Прилбичі на чолі з директором Михайлом Карпою, що гостинно відкриває двері закладу для проведення програми; Паломницький центр «Рафаїл» та Львівська обласна рада, які посприяли у наданні автобусів.

Джерело: Медіа-центр ЦОС

Чудо в руках Блаженнішого Святослава: перемінилась кров святого Януарія

Кожного року в Неаполі 19 вересня, у день святого священномученика Януарія, його кров у запаяній ампулі з густої форми перетворюється в рідку. Таке чудо зазвичай відбувається тричі на рік: 19 вересня, 16 травня та в суботу перед першою неділею травня. Останній раз це чудо сталося під час відвідин архидієцезії Святішим Отцем Франциском: кров розрідилась наполовину.

У неділю, 18 листопада, українська спільнота в Італії вшанувала 85-ті роковини Голодомору. З нагоди історичного візиту Глави УГКЦ до архієпархії Неаполя в рамках вшанування цієї річниці, кардинал Крищенціо Сепе, архієпископ Неаполя, особисто виставив для почитання найголовнішу реліквію своєї єпархії – ампулу з кров'ю св. Януарія. «Ви не лише відчинили нам двері свого дому і цього прекрасного катедрального собору, але також забажали особисто виставити найбільший скарб вашої архієпархії – мощі св. Януарія», – сказав Блаженніший Святослав у своєму подячному слові до архієпископа Неаполя.

На завершення Божественної Літургії Предстоятель УГКЦ благословив вірних цією реліквією, а відтак процесійно переніс її до місця зберігання – спеціального сховища у бічній каплиці собору. В момент покладання релікварію до сховища кров св. Януарія миттєво стала рідкою. Хранитель реліквії повернувся до вірних з оголошенням: «Я маю сказати вам важливе повідомлення! Сталося чудо: кров св. Януарія стала рідкою в руках Блаженнішого Святослава!» – демонструючи капсулу з повністю розрідженою кров'ю. Після цього Глава УГКЦ знову благословив нею вірних.

«Під час процесійної ходи, коли я з трепетом ніс мощі св. Януарія, я просив у нього про заступництво за український народ та припинення війни в Україні», – розповів Блаженніший Святослав.

«Чудо крові св. Януарія» є справжнім викликом для сучасної науки. Його кров застигла ще у IV столітті і декілька разів у рік переходить у рідкий стан. Неаполітанського святого почитає як Католицька, так і Православна Церкви. Януарій – італійський священномученик, був єпископом, мученицьку смерть прийняв близько 305 року, коли йому було відтято голову. Християни Неаполя поховали тіло святого, а його засохлу кров зібрали із землі в посудину. На його могилі впродовж століть продовжує відбуватися багато чудес. Місцеве населення вірить, що чудо розрідження крові св. Януарія є знаком того, що він опікується їхнім містом та вислуховує їхні молитви.

Джерело: news.ugcc.ua

УГКЦ збудує на Сихові 5-поверховий катехитично-реколекційний центр з каплицею

Біля греко-католицького храму Різдва Пресвятої Богородиці на Сихові збудують катехитично-реколекційний центр. Відповідні містобудівні умови та обмеження 23 листопада погодив виконком Львівської міської ради.

Йдеться про ділянку на просп. Червоної Калини, 70 біля храму Різдва Пресвятої Богородиці. Будівництво там проводитимуть у дві черги. Перша черга – це будівництво катехитично-реколекційного центру висотою до 20,6 м, а друга – це зведення п'ятиповерхової плебанії, в якій зможуть жити священники, висотою 19,1 м. У центрі передбачені харчоблок та спортивні приміщення. Також поруч збудують каплицю висотою до 23 м.

Камінь під будівництво церкви Різдва Пресвятої Богородиці на Сихові освятили у квітні 1990 року і через рік там звели тимчасову каплицю. Першим настоятелем парафії був відомий у Львові священник-екзорцист та монах-студит Василь Вороновський. Нинішній храм у жовтні 2000 року освятив Блаженніший Любомир (Гузар), а вже наступного року біля цього храму відбулась зустріч греко-католиків із Папою Римським Іваном Павлом II.

Джерело: Zaxid.net

«Заморожені конфлікти постають тоді, коли заморожується людське серце байдужістю до чужої біди», – владика Богдан (Дзюрах)

18 листопада, в останній день свого перебування в Україні, кардинал Пітер Тарксон, голова дикастерії служіння інтегральному розвитку людської особи, очолив Святу Месу в латинському обряді в костелі св. Олександра в Києві. Богослужіння стало «великою подячною молитвою Українських Церков та українського народу за солідарну підтримку в рамках гуманітарної акції «Папа для України».

Разом із посланцем Папи співслужили Апостольський нунцій в Україні архієпископ Клаудіо Гуджеротті, римо-католицькі та греко-католицькі владика, як рівно ж священники обох Католицьких Церков. Зокрема, УГКЦ представляли владика Богдан (Дзюрах), секретар Синоду Єпископів УГКЦ, владика Василь (Тучапець), екзарх Харківський, та владика Йосиф (Мілян), єпископ-помічник Київський.

У своєму слові на початку Літургії секретар Синоду Єпископів УГКЦ від імені Глави Церкви, єпископату і всіх вірних подякував кардиналові Тарксону, а через нього – самому Святішому Отцеві – за акцію «Папа для України», яка стала доказом того, що ані Папа, ані Католицька Церква в Європі не забули про біль українського народу, що потерпає від російської агресії. Під час реалізації цієї акції не менш важливими, ніж діла милосердя, стали слова правди, які звучали про Україну в усіх католицьких парафіях старого континенту. Водночас, оскільки, за словами представника УГКЦ, «милосердя і любов не є одноразовою акцією чи подією, а стають позицією серця, яке горить співчутливою і милосердною любов'ю», він висловив переконання, що український народ і надалі відчуватиме солідарну близькість та підтримку як Святішого Отця, так і кожної справді віруючої людини в Європі.

Проповідник зауважив, що останнім часом із певних кіл долинають голоси і робляться кроки, щоб теперішню війну проти України перетворити на «заморожений конфлікт». У зв'язку з цим владика Богдан заявив, що цього не повинно статися в Україні, бо «заморожені конфлікти постають тоді, коли заморожується людське серце, – заморожується байдужістю і нечутливістю до чужої біди». Він пригадав слова Ісуса Христа: «Тому що беззаконня розбуває, любов багатьох охолоне», – і закликав присутніх молитися про те, щоб «байдужість не заморозила людські серця, а, навпаки, щоб ми ще більше зігрівали одне одного Божою любов'ю, а особливо найбільш потребуючих у нашому суспільстві».

Інформаційний ресурс УГКЦ

Кардинал Петер Тарксон молився у Києві за мир в Україні

У Патріаршому соборі Воскресіння Христового спільно з духовенством і вірними УГКЦ помолився кардинал Пітер Кодво Аппіах Тарксон, який прибув до України з нагоди закінчення акції «Папа для України». З його Еміненцією молилися також архієпископ Клаудіо Гуджеротті, Апостольський нунцій в Україні, владика Богдан (Дзюрах), секретар Синоду Єпископів УГКЦ, і владика Йосиф (Мілян), єпископ-помічник Київської архієпархії.

Архієпископ Клаудіо Гуджеротті, пояснюючи місію в Церкві кардинала Петра Кодво Аппіаха Тарксона, відзначив, що він є відповідальним за питання, пов'язані з міграцією, займається благодійними проектами Папи, зокрема, коли виникає потреба надати термінову допомогу жертвам стихійних лих, катаклізмів, воєн. Крім того, кардинал займається проблемою «торгівлі людьми». За його словами, дикастерію, яка включає в себе всі ці напрямки служіння, можна порівняти з міністерством соціальної політики.

«Передаю вам найщиріші побажання від Святішого Отця Франциска та від кардинала П'єтро Пароліна, Державного секретаря Апостольського престолу. При цьому висловлюю свою глибоку радість від того, що можу бути з вами і заносити спільно з вами молитви за мир», – відзначив високий гість у своєму слові в Патріаршому соборі.

Наприкінці молитви за мир владика Богдан згадав про запрошення, яке представники Католицької Церкви в Україні вже не раз висловлювали Святішому Отцеві, відвідати з душпастирським візитом своїх духовних дітей в Україні, – відвідати «цей народ і цю землю, які є такими дорогими і близькими для Святішого Отця».

Як знак вдячності за візит і за турботу про тих, хто потерпає від війни в Україні, секретар Синоду Єпископів УГКЦ подарував кардиналові Тарксону пасхальну писанку із зображенням святого Миколая, «який є втіленням Божественної доброти», а також передав два малюнки, що їх намалювали діти з одного із сіл на Луганщині, куди була доставлена допомога в рамках акції «Папа для України».

Департамент інформації УГКЦ

«Ця парафія є символом відродження, зцілення, а також свідком воскресіння Української Церкви у США», – Блаженніший Святослав у Чикаго

«Сьогодні ми хочемо згадати події 50-літньої давнини, коли свідок воскресіння та муж Божої сили Патріарх Йосиф Сліпий прибув сюди, щоб оздоровити дух української громади в Чикаго, і заснував тут парафію святих Володимира і Ольги», – на цьому наголосив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у своєму слові до вірних у неділю, 11 листопада, під час Архиєрейської Божественної Літургії в храмі святих Володимира і Ольги в Чикаго.

«Я думаю, що ця парафія є символом відродження, зцілення і надії, а також свідком воскресіння Української Церкви в США. Найважливіше те, що воскресла надія, а українці, зокрема, у вільному світі, перестали боятися про майбутнє своєї Церкви, громади і свого народу. Навіть тоді, коли Церква на рідних землях перебувала у стані переслідувань, світло надії засяло над нашим народом. Ми сьогодні хочемо скласти подяку Богові за нашого великого ісповідника віри, свідка воскресіння і носія Божої сили патріарха Йосифа Сліпого», – промовив духовний лідер греко-католиків.

Глава УГКЦ висловив слова глибокої вдячності владіци Венедиктові (Алексій-чуку), Правлячому єпископу Чиказької єпархії, за організацію візиту та служіння. Предстоятель подякував також усім священникам за присутність, а особливо «ветерану» парафії о. Івану Кротцю, який є свідком становлення та розвитку парафії.

Крім цього, було зачитано патріаршу грамоту пароху парафії о. Олегові Кривокульському, який разом з парафією святкує 50-ліття з дня народження і 20-річчя свого священничого служіння, а також освячено пам'ятну таблицю четвертих патріарших відвідін з нагоди 50-ліття парафії святих Володимира і Ольги Патріархом Святославом.

«Головний винуватець свята – громада храму святих Володимира і Ольги. Це до вас я прийшов, щоб від усієї Церкви привітати вас і подякувати вам за працю, служіння, молитви, а також за все, що ви робите (можливе і неможливе), щоби підтримати розвиток розбудови нашої Церкви», – зауважив Блаженніший Святослав. І одразу додав: «Це свято є святом не лише цієї парафії, а й усієї нашої Церкви. Я дякую за вашу віру й жертвність, а особливо за відданість Главі Церкви у справі розбудови нашого патріархату. Тому я прийшов, щоб вас обійняти і сердечно вам подякувати».

Того ж дня відбувся ювілейний бенкет у культурному осередку цієї парафії.

Довідка

Собор святих Володимира і Ольги – храм Української Греко-Католицької Церкви, розташований у районі «Українське село» в Чикаго. Це один із головних центрів Чиказької єпархії УГКЦ. Парафія святих Володимира і Ольги була заснована в 1968 році Патріархом Йосифом Сліпим і єпископом Чиказької єпархії Ярославом Іабло. Будова храму тривала у 1971-1973 роках. 20 травня 1973 року Блаженніший Йосиф освятив новозбудований собор. Архітектор храму – Ярослав Корсунський. Він опрацював план цього храму на основі візантійсько-українського стилю, вживаного в Україні упродовж XI-XIII століть.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ зустрівся з представниками «Спілки української молоді» з 12 країн світу

21 листопада Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав зустрівся в с. Княжичі, що поблизу Києва, зі Світовою управою «Спілки української молоді» та поспілкувався із представниками світової СУМівської спільноти з 12 країн світу. Зустріч відбулася в день Архистратига Михаїла, який є покровителем СУМу. Також цього дня Україна відзначала День Гідності і Свободи.

На думку Глави Церкви, Господь Бог дарує нам унікальні можливості, і ми не маємо права їх занедбати. «Свобода – це духовне поняття. Можна не мати зовнішнього примусу, але не почуватися свобідним. А можна бути в концтаборі, сталінському таборі – і лишатися свобідною людиною. Ми маємо незалежну державу, але ще мусимо збудувати вільну Україну», – наголосив Глава УГКЦ.

Блаженніший Святослав подякував представникам «Спілки» за те, що організація рухається за молоддю, і задекларував, що з боку УГКЦ «Спілка» має справді надійного партнера. «Із СУМом – не сумно. Здійснюймо разом наші виховні заходи – як в Україні, так і в рамках світового українства. Хочу задекларувати абсолютну підтримку для СУМу, для всіх ваших справ гуртування і виховання української молоді на засадах любові до Бога, до свого народу, не тільки в Україні, а й в усьому світі», – додав Предстоятель. Духовний лідер українців висловив сподівання, що

ця підтримка вилетиться в цілу низку різних ініціатив.

Предстоятель зізнався, що, відвідуючи країни по всьому світу, шукає контакти з молодіжними організаціями, а також подякував, що СУМ дуже активно намагається відкривати свої нові осередки, зокрема, в нових країнах: Іспанії, Португалії. Він висловив сподівання, що такі ж осередки будуть невдовзі в Італії, Греції, Ізраїлі, ОАЕ, Південній Африці та всюди, де присутні українці та УГКЦ.

Також Глава Церкви закликав СУМ рухатися на схід України, адже саме там сьогодні кується майбутнє України. «Українська молодь, зокрема, на Сході України, у Центрі та Півдні, дуже потребує вашої присутності. «Сьогодні відкриваються унікальні можливості. Серця молодих людей відкриті до нової дійсності. Такі спільноти, як СУМ, мають абсолютне відкрите поле для праці», – підкреслив Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ презентував «Галицьке Євангеліє»

23 листопада Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав презентував у Софії Київській факсимільне видання «Галицького Євангелія» 1144 року. Оригінал «Галицького Євангелія» знаходиться, на жаль, в Москві, в Історичному державному музеї. Його вивезли ще у XVII столітті.

Місце для презентації копії цього унікального та важливого історичного артефакту вибрано не випадково. «Перед нами відкрила двері наша церква-матір – Свята Софія Київська. Це – матірній собор Української Греко-Католицької Церкви, бо мої великі попередники, київські митрополити, цей собор відновлювали, про нього дбали, у ньому молилися. І сьогодні ми, діти Київської Церкви, прийшли сюди з нашим унікальним національним культурним і духовним скарбом», – відзначив Верховний Архієпископ Києво-Галицький.

Презентація копії «Галицького Євангелія», за словами Блаженнішого Святослава, – унікальна подія, адже це найдавніша збережена друкована пам'ятка Київського християнства. Це пам'ятка, яка показує нам наше коріння, чиїх батьків ми діти.

«Галицьке Євангеліє» – єдине збережене рукописне джерело, яке нам говорить про ідентичність Київського християнства домонгольської доби. Воно написане тією мовою, – розповів Блаженніший Святослав, – якою проповідувалося Боже Слово в той час у Галицько-Волинському князівстві. Ми знаємо, що це Євангеліє читалося, передусім, у контексті богослужінь не князівського середовища: це Євангеліє читалося під час богослужінь з простонароддям, із представниками середнього та нижчого класу тогочасного суспільства.

У цьому Євангелії, за словами Верховного Архієпископа, ми побачимо, що спосіб передачі молитви «Отче наш» не збігається зі старослов'янськими Євангеліями, які увійшли в тогочасні літургійні книги. На його сторінках є ще багато інших секретів та унікальних відкриттів, які чекають зацікавлених.

«Хочемо також сьогодні пригадати, яку роль у розвитку Київського християнства відіграв оцей киево-галицький напрямок тотожності нашої Церкви після зруйнування Києва, яким чином цей напрямок став фундаментом розвитку сучасної української нації. Але для нас, християн, українців-греко-католиків, сьогоднішня подія показує, що ми – Українська Греко-Католицька Церква – є спадкоємцями і правонаступниками Київського християнства», – наголосив Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Папа: Як пізнати Ісуса Христа?

«Першим кроком до пізнання Ісуса Христа є визнання власної злиденності та потреби бути спасеними», – написав Папа Франциск у своєму твіттер-акаунті. Святіший Отець – один із найпопулярніших світових лідерів у Твіттері – соціальній мережі мікроблогів, що дозволяє поширювати короткі тестові повідомлення. Крім англійської, твіттер Папи поширюється ще вісьмома мовами: італійською, французькою, німецькою, польською, іспанською, португальською, арабською та латинською.

«Vatican News»

Папа: Неможливо любити лише тоді, коли це «вигідно»

«Не можна любити тільки до того часу, доки «вигідно». Любов виявляється, власне, поза межами власних розрахунків, коли віддаємо все без обмежень», – таке повідомлення з'явилося на акаунті Папи у Твіттері в понеділок, 19 листопада.

Тему справжньої любові Святіший Отець заторкував, зокрема, й під час однієї з загальних аудієнцій наприкінці жовтня, роздумуючи над шостою Божою заповіддю, в центрі якої – подружжя вірність. Папа тоді наголосив, що вірність до кінця – це ознака вільних, зрілих і відповідальних стосунків. «Вірність – це спосіб буття, це стиль життя, – сказав він. – Це означає віддано трудитися, щиро говорити, залишатися вірними правді в своїх думках, у власних діях».

На те, що Господь безкорисливо простягає нам руку, Святіший Отець, серед іншого, вказав у своїй проповіді з нагоди другого Всесвітнього дня бідних. «І саме так слід поводитися. Ми не покликані чинити добро лише тим, хто нас любить. Обмін – це нормально, але Ісус вимагає зробити крок далі: давати тому, хто не може віддати, тобто любити безкорисливо», – сказав він, заохочуючи замислитися, чи ми в нашому житті робимо щось безкорисливе.

«Vatican News»

Папа: Богородиця не може бути матір'ю корумпованих

«Молитися за корумпованих – це молитися за те, щоби трапився землетрус, який розворушить їх настільки, щоб вони збагнули, що світ не розпочався ними і на них не завершиться», – зазначив Папа Франциск під час сьомого випуску передачі «Ave Maria», що виходить на телеканалі італійського єпископату «Tv2000». Відповідаючи на запитання ведучого о. Марка Поцци, він підкреслив: «Якщо б я казав, що не є грішником, то був би найбільше корумпованим».

«Марія не може бути матір'ю корумпованих, бо корумповані продають матір», – мовив Святіший Отець, додаючи: «Вони шукають лише економічну, інтелектуальну та політичну вигоду. Роблять егоїстичний вибір, який я б назвав сатанинським. Вони замикають двері зсередини і Марія не може увійти. Вони не впускають Матір».

Така особа, за словами Папи, не потребує ні матері, ні батька, не зважає на приналежність до народу чи сім'ї. «Вони живуть в егоїзмі, а батьком цього, який навчає їх цього, є диявол», – сказав він, зауважуючи, що слід молитися за те, аби такі люди пережили потрясіння, спроможне перемінити їхній погляд на світ.

Богородиця, однак, приймає всіх. Вона «супроводить нас, грішників, у дорозі» та «молиться за нас, що є грішниками». Як зауважив Святіший Отець, ми повинні молитися словами: «Я – грішник, але Ти оберігай мене». «І вона оберігає нас», – додав він.

У цьому контексті Папа поділився спогадом про свою маму: «Моя мама, говорячи про нас, її п'ятьох дітей, казала: мої діти є немовби пальцями на руці – всі різні, але якщо мене вдарили по якомусь пальцеві, то мені так само болить, якби вдарили по іншому».

«Vatican News»

Папа: Вірність – це ознака вільних, зрілих і відповідальних стосунків

20 листопада Папа написав у Твіттері таке: «Вірність – це ознака вільних, зрілих і відповідальних стосунків». Цю тему він уже заторкував під час загальної аудієнції з прочанами 24 жовтня цього року, пояснюючи шосту Божу заповідь «Не чини перелюбу», що стосується почуттєвої та статеві сфери життя людини.

Підкреслюючи, що основою вільних, зрілих і відповідальних стосунків є вірність, Святіший Отець вказав, що життя сплетене з вірності і виявляється в усіх вимірах,

вчиняючи людей вірними й гідними довіри в будь-яких обставинах. А цитуючи святого Івана Павла II, Папа Франциск зазначив, що людина покликана до повної та зрілої спонтанності стосунків, що є поступовим плодом розпізнавання прагнень власного серця.

«Vatican News»

Глава УГКЦ закликає відмовитися від зрубаних живих ялинок

Блаженніший Святослав звернувся до вірних УГКЦ та всіх людей доброї волі з проханням відмовитися від встановлення в домівках з нагоди Нового року та свята Різдва Христового зрубаних живих ялинок. Мета його заклику: плекання довкілля та збереження дерев, які часто зрубують у браконьєрський спосіб.

«Уже третій рік поспіль в Україні проводиться безтермінова акція «Посади дерево миру», яку започаткувало Бюро УГКЦ із питань екології за підтримки Мінприроди. Її мета – привернути увагу громадськості до екологічних проблем, спричинених війною на сході України, єднання в молитві за мир та об'єднання зусиль для збереження і примноження природної спадщини Творця. Крім того, ця ініціатива, яку на регіональному рівні координують єпархіальні та екзархальні референти Бюро УГКЦ з питань екології, є важливим інструментом нової евангелізації», – йдеться у зверненні Глави УГКЦ.

У повідомленні зазначено, що, за статистикою Мінприроди, під час п'яти хвиль згаданої акції було висаджено сотні тисяч плодovitих і декоративних дерев. «Одночасно щороку напередодні Нового року та Різдва Христового в Україні, навіть за найбільш скромною статистикою, зрубують понад мільйон хвойних дерев (з яких більше половини – у браконьєрський спосіб). Значну частину з цих дерев, на жаль, можна побачити в різдвяний час і в наших храмах».

Вирішенням цієї проблеми і гарною альтернативою можуть стати живі хвойні дерева, висаджені поблизу церков та шкіл. «Бюро УГКЦ з питань екології просить благословити і підтримати на загальноцерковному, єпархіальному, деканальному та парафіяльному рівнях його ініціативу щодо висадження біля наших храмів хвойних дерев – символу миру з Богом-Творцем і всім Його створінням. Мінприроди готове підтримати здійснення цієї ініціативи в рамках подальшого розвитку Всеукраїнської безтермінової екологічної акції «Посади дерево миру», надаючи саджанці відповідних хвойних дерев, які Бюро УГКЦ з питань екології буде пропонувати душпастирям для висадки біля храмів через Між'єпархіальну екологічну мережу УГКЦ (єпархіальних та екзархальних екореперентів)», – повідомляється у заклику-посланні.

У документі стверджується, що така акція плекає нову християнську та суспільну культуру екологічної відповідальності щодо збереження і примноження природної спадщини.

Департамент інформації УГКЦ

«Папа Римський відвідає Україну, коли його присутність сприятиме єдності»

Так сказав Апостольський нунцій в Україні архієпископ Клаудіо Гуджеротті на прес-конференції в Києві, відповідаючи на запитання, коли Папа відвідає Україну, повідомляє кореспондент Укрінформу.

«Я завжди повторюю, що Папа навіть би уже завтра приїхав. Він слідує за вами з серцем, читає, оглядає фотографії. Папа завжди говорить: «Я приїду в Україну тоді, коли буде корисно, щоб я там був, щоб для когось це не стало причиною стурбованості, тому що в Україні вже і так мають багато турбот і без мене, адже релігія повинна бути інструментом єдності та спілкування. І коли я відчую, що моя присутність там буде сприяти єдності і такому взаємному братерському спілкуванню, тоді я поїду. Але передусім, коли самі українці мені скажуть, що вже надійшов цей момент добрий для нас, приїжджайте», – сказав Гуджеротті у відповідь на запитання.

Водночас префект ватиканського дикастерію інтегрального розвитку людини кардинал Пітер Тарксон зауважив: «Те, що я можу зробити зі свого боку, це передати Святішому Отцеві, що ви про нього питаєте, що ви маєте бажання його зустріти тут».

Джерело: Укрінформ

Кожен сьомий християнин живе в країні з переслідуваннями

У світі кожен сьомий християнин живе в країні, де тривають переслідування – такі висновки випливають із «XIV Рапорту щодо релігійної свободи», підготовленого організацією «Допомога Церкві в потребі», який був представлений 22 листопада. Згідно з висновками оглядачів, 300 мільйонів християн зазнають переслідувань.

У рапорті, що аналізує період від червня 2016-го до червня 2018 року, відзначено зростання порушень релігійної свободи в багатьох країнах. Зокрема, у 21 країні рівень порушень визначено як «переслідування», а у 17 – як «дискримінація». Загалом, 61% населення планети живе в країнах, де відсутня належна пошана до релігійної свободи, в 11% держав тривають переслідування, а в 9% – дискримінація.

У 17 з-поміж 38 країн, в яких зафіксовано серйозні порушення релігійної свободи, ситуація погіршилася. В таких як Північна Корея, Саудівська Аравія, Нігерія, Афганістан та Еритрея, ситуація залишилася незмінною, оскільки «є настільки серйозною, що вже не може бути гіршою».

Тривожною тенденцією названо зростання «агресивного націоналізму на шкоду меншинам». Це явище в країнах проявляється по-різному, а показовою названо ситуацію в Індії, де протягом 2017 року скоєно 736 нападів на християн (проти 358 у 2016 році). Такий ультранационалізм не обов'язково має релігійне підґрунтя, але проявляється як ворожість держави до всіх релігій, прикладом чого є КНР чи КНДР.

Як стверджують оглядачі, успішні військові кампанії проти ІДІЛ та інших екстремістських угруповань деякою мірою зменшили поширення інших воєвничих ісламістських рухів у Африці, Азії та на Близькому Сході. Загалом, фундаменталізм із цим підґрунтям присутній у 22 країнах, в яких проживає 1 мільярд 337 мільйонів людей.

В той же час, хоч у Нігерії, як здається, протягом досліджуваного періоду «Боко-

Гарам» почав втрачати позиції, з'явилися інші угруповання ісламських бойовиків. Жорстокі антихристиянські теракти трапляються в Єгипті. Викликає стурбованість явище викрадення та примусового навернення жінок і дівчат, як також застосування бойовиками згвалтування як методу ведення війни.

Упорядники рапорту не замовчують «завісу байдужості», тобто того факту, що в той час, як уразливі релігійні спільноти страждають, їхнє становище залишається байдужим для «секуляризованого Заходу». Водночас на Заході зафіксовано зростання антисемітизму.

У цьогорічному «Рапорті» Україну зараховано до країн, де існує дискримінація. Значна частина розділу присвячена ситуації на окупованих територіях на сході країни та Криму. Крім того, звернено увагу на дискримінаційні положення деяких законопроектів, відзначено випадки дискримінаційних дій місцевих органів влади в тому, що стосується виділення земельних ділянок чи реституції релігійного майна, а також деякі майнові суперечки між громадами різних конфесій.

«Vatican News»

Блаженніший Святослав привітав архієпископа Мокшицького з нагоди 10-ліття інгресу

26 листопада архієпископ Мечислав Мокшицький, митрополит Львівський Римо-Католицької Церкви, відправив подячну Святу Месу в Митрополічій базиліці з нагоди 10-ліття свого інгресу. Разом з ним Євхаристію співслужили Апостольський нунцій в Україні архієпископ Клаудіо Гуджеротті, Глава й Отець УГКЦ Блаженніший Святослав та єпископ-помічник з Кам'янця-Подільського Ян Немец.

Предстоятель УГКЦ привітав архієпископа Мечислава Мокшицького з цієї нагоди від імені всієї Української Греко-Католицької Церкви. «Ми хочемо подякувати Богу за те, що Він створив ваш перший десятилітній ювілей, що Він вас покликав до цього служіння, і Він є Господарем цього ювілею. Нехай Йому буде дяка за те, що послав вас до свого народу, до своєї Церкви. Творець покликав вас до пастирського служіння в тяжкий час, бо народ України переживає, мабуть, найбільш тривожний період за останні роки своєї історії. І саме тому пастир повинен бути голосом свого народу», – зазначив Глава УГКЦ. А згодом додав: «Я хочу побажати вам бути голосом українського народу перед могутніми світу цього як в Україні, так і в усьому світі; щоб ті люди, які слухають вас, могли сказати: «Це мій пастир, я знаю його, а він знає мене. Він переймається моїми болями, страждає, але тішить мене моїми радостями... Бажаю вам так віддано йти за Папою Франциском, який нагадує кожному, що священниче і єпископське служіння є не «владою над» але «служінням для».

Розділити радість свята з архієпископом Мокшицьким прибули католицькі єпископи двох обрядів, священники і богопосвячені особи Львівської архидієцезії, представники влади України і Польщі, Генеральний консул РП у Львові Рафал Вольський, громадські діячі та численні вірні. Спільну молитву супроводжували хор і камерний оркестр «Nicolaus» з Польщі.

Департамент інформації УГКЦ

Синод Константинополя затвердив проект статуту Православної Церкви в Україні

29 листопада в Стамбулі було оприлюднено прес-реліз про рішення Синоду Вселенського Патріархату. У документі сказано: «У контексті раніше ухваленого рішення Вселенського Патріархату надати автокефалію Українській Церкві, і в очікуванні надання Патріаршого та Синодального Томосу, святий і священний Синод підготував проект статуту Української Церкви».

Важливість затвердження Синодом Вселенського Патріархату проекту статуту Православної Церкви в Україні прокоментував екзарх Вселенського Патріархату в Україні владика Даниїл (Зелінський). «Вселенська Константинопольська Патріархія відверто і щиро відкрила долоню материнської опіки єрархам, духовенству та мирянам Української Православної Церкви. Ми, сповнені турботи і любові, ділимося з Вами тим, ким ми є і що можемо Вам дати – промовте не тільки устами, але і вчинком ТАК та прийміть святу відповідальність опіки народом України... Запропонований текст статуту Автокефальної Православної Церкви України утверджений, зрозуміло, що базований на ТОМОСІ про Автокефалію...» – написав ієрарх на своїй сторінці у соцмережі Facebook.

Джерело: РІСУ

«Ми є жертвами військової агресії Російської Федерації», – Глава УГКЦ в інтерв'ю для «Республіки»

Блаженніший Святослав, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви, який у жовтні брав участь у Папському Синоді Єпископів, поспілкувався з представниками італійського видання «Республіка».

– У 2014 році Російська Федерація напала на Україну: спершу через анексію Криму, а пізніше – через військове вторгнення у східну частину України, в регіон, що називається Донбас. Протягом п'яти років не бачимо жодного припинення вогню, незважаючи на численні дипломатичні зусилля, починаючи із підписання відомих Мінських угод, а продовжуючи угодами, підписаними у форматі дипломатичних контактів. На жаль, щодня до нас доходять новини про нові жертви, як серед українських воїнів, так і серед цивільного населення.

Цей регіон, згідно з офіційними висновками міжнародних організацій, на сьогодні є найбільш насиченим вибухонебезпечними матеріалами у світі. Сотні тисяч дітей щоденно перебувають у зоні небезпеки. Жодного разу не вдалося досягнути перемир'я і припинення вогню.

Україна втратила вісім відсотків своєї території і чверть свого економічного та промислового потенціалу. У регіоні відчувається велика гуманітарна катастрофа, оскільки майже чотири мільйони жителів цих територій знаходяться в полі бойових дій. Гуманітарні організації не можуть дістатися до цих територій, щоб передати допомогу цивільному населенню, яке страждає. Навіть більше – зараз стоїмо перед загрозою екологічної кризи, адже в регіоні Донбасу знаходиться багато вугільних шахт, які були затоплені підземними водами і закриті. Внаслідок цього весь хімічний матеріал проникає і забруднює питну воду.

Поза сумнівом, можна ствердити, що Україна є справжньою жертвою агресії і переживає найбільшу гуманітарну кризу в Європі після Другої світової війни. Але те, що найбільше нас болить, це те, що ця війна, на жаль, вважається забутю, оскільки більше не говориться про гуманітарну ситуацію в цьому регіоні і новини з України не долітають до Західної Європи...

Ось так пояснив ситуацію для «Республіки» Блаженніший Святослав, автор книги «Скажи мені правду», що щойно вийшла у видавництві «Santagalli», текст до якої написаний у співпраці з Паоло Асоланом.

– Декілька днів тому відбулася історична схизма між Москвою та Константинопольським Патріархатом. На Вашу думку, хто має рацію в цій ситуації?

– Так, це правда. Україна сьогодні – не лише країна, де після падіння Радянського Союзу зіштовхнулися два проекти соціального розвитку: один – повернення до радянського минулого, або ж інший – розвиток відповідно до європейських демократичних стандартів. Помітне також зіткнення між Московським та Константинопольським Патріархатами.

Хто має рацію? Я не вважаю, що маю право ставати на будь-яку сторону, оскільки кожна з них має свої міркування. Як представник Української Греко-Католицької Церкви, можу лише ствердити, що православний світ поділений і дуже потребує вищого арбітра в християнстві, на кшталт того, як ми, католики, бачимо в особі Папи, Наступника Петра, котрий є не лише представником найвищої церковної влади, але й вселенським арбітром, який допомагає помісним Церквам досягнути згоди і перебувати в єдності Церкви. Це правда, що кожна сторона представляє свої аргументи: історичні, канонічні, пасторальні тощо. Ми, греко-католики, не беремо участі в цих дискусіях, ми не можемо бути втягнуті в цей процес, який вважаємо внутрішньою справою православного світу. Як Церква, ми молимося за єдність, за єдність християн, як також за єдність між нашими православними братами. Ми відчуваємо, що наше покликання в сучасному контексті – бути свідками єдності Церкви, а також нести конкретну місію щодо цієї єдності, а саме – свідчити про особливе служіння Наступника Петра.

– Роками очікується можлива подорож Папи до Москви. Чому вона ще не відбулася?

– Пояснення цьому недавно дали представники самого Московського Патріархату. Пояснюється, що в Православній Церкві Московського Патріархату існує негативний образ Католицької Церкви, незважаючи на контакти, що існують між очільниками цих Церков. Можливий візит може викликати протести. Крім того, в

Росії немає багато католиків чи великої кількості осіб, які очікували б на візит Папи. Це причини, подані самою Православною Церквою Московського Патріархату.

Натомість ми чекаємо на Папу в Україні. Очікуємо на візит Наступника Петра, який міг би справді стати посланцем миру. Ба більше, можемо ствердити, що православні всіх конфесій, католики і протестанти, і навіть невіруючі в Україні бачать в особі Папи не лише посланця, а й будівничого миру. Існує духовне бачення: якщо Папа Франциск відвідає Україну, то війна припиниться. Політики сьогодні можуть розпочати війни, але потім стають заручниками цих воєн і не можуть їх зупинити. Натомість Папа є посланцем і будівничим миру. Тож говорять, що можливий візит Папи до України зможе допомогти політикам і дипломатам сьогодні покласти кінець збройному конфлікту в нашій країні.

– Гадаєте, що після історичної угоди між Ватиканом та Китаєм щось може змінитися і в стосунках між Москвою та Римом?

– Не думаю. Гадаю, що ці два виміри церковних відносин відбуваються на різних рівнях. Відносини, контакти між Римом і Москвою є в площині відносин екуменічних між двома різними між собою Церквами. Натомість контакт між Ватиканом і Китаєм є контактом між самими католиками. Він впливає з батьківського піклування Папи Франциска допомогти найперше зупинити переслідування підпільної Церкви і групи католиків в Китаї. Але, з іншого боку, ідеться про батьківське піклування повернути цю Церкву, яку називають патріотичною, у сопричастя з Церквою-матір'ю. Святіший Отець у відносинах із Китаєм виступає як Отець своєї Церкви, найвищий пастир Католицької Церкви, яка бажає добра всім своїм дітям.

– У своїй книжці Ви говорите про «правду» і веде діалог на цю тему. Після років, що їх залишив нам у спадщину Венедикт XVI, як Ви гадаєте: ця тема вичерпала себе з Франциском чи ні? І чому?

– Не думаю, що тема правди може вичерпати себе раз і назавжди, особливо в нашому культурному контексті, який часто характеризують як світ постправди. Думаю, що Папа Франциск є наступником, але також і продовжувачем справи Венедикта XVI і продовжує лінію, згідно з якою, Церква сьогодні має обов'язок, місію бути свідком правди. У своїй книжці я намагаюся пояснити, що для нас, християн східної традиції, правда не є суто теоретичним поняттям, абстрактною ідеєю правди. Для нас правда є життям, історією, вірою, надією і любов'ю. Передусім, правда для нас є Особою Христа. У книжці я спробував передати цю ідею як досвід правди, якою жила і продовжує жити наша Церква і наш народ в Україні.

Розмовляв Паоло Родарі, www.repubblica.it

*Переклад з італійської мови о. Володимира Мальчина,
Департамент інформації УГКЦ*

«Ми молимося за усіх жертв Голодомору і просимо у Бога, щоб він прийняв дітей української землі у свої обійми», – Блаженніший Святослав

Українська Греко-Католицька Церква одна з перших не побоялася говорити про Голодомор. Ба більше, свого часу вона намагалася допомогти тим людям, які страждали від трагедії, а сьогодні висловлює слова вдячності тим, хто також не побоявся це робити. На цьому наголосив Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у своєму слові під час засідання у Верховній Раді України 23 листопада, яке було присвячене вшануванню пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні.

«Ми сьогодні хочемо перед нашим Господом і Спасителем пом'янути усіх жертв, бо не ми, але Він знає імена кожного, які записані на небесних скрижалях. Проте, згадуючи цю трагедію, я би хотів згадати й героїчні сторінки цих роковин, тобто всіх, хто намагався бути голосом людей, у кого голос відібрали, – тих, які рятували жертв цієї трагедії, – промовив Глава Церкви. – Я би хотів згадати свого великого попередника митрополита Андрея Шептицького, який першим серед усіх лідерів світової думки і, мабуть, першим серед церковних лідерів, разом зі своїм галицьким єпископатом підняв голос на захист своїх вмираючих українців».

Блаженніший Святослав відзначив, що «саме з ініціативи митрополита Андрея Шептицького у Львові був створений Комітет національного порятунку, який потім підтримало православне духовенство Польщі, а відтак цей

комітет був розповсюджений по багатьох країнах Європи і світу, зокрема, в Канаді і США. Владики УГКЦ були не лише першими, які наважилися говорити правду на цілий світ – вони почали в діяльний спосіб рятувати від голоду братів і сестер за Збручем.

У той час у всіх парафіях, громадах УГКЦ почали збирати кошти, а відтак – харчі. Кошти й харчі доходили до тих, хто їх потребував. Тепер невідомо, скільки вдалося їх зібрати, але за тогочасними польськими злотими – це були десятки тисяч, причому українці самі не були дуже багатими у міжвоєнний період. Тож завдяки праці української громади у цілому світі голос вмираючого наддніпрянця був почутий, і до нас приєдналися інші представники Церков та народів.

Ми сьогодні молимося за усіх жертв Голодомору і просимо у Господа, щоб він прийняв дітей української землі у свої обійми. Проте ми сьогодні хочемо теж із вдячністю згадати всіх, хто рятував тих жертв. Вічна пам'ять нашим братам і сестрам, які були вбиті штучним голодом в Україні, але вічна слава і дяка усім тим, хто врятував хоча би одну українську душу. Як каже древня мудрість: «Хто врятував хоча б одну людину, то урятував цілий світ», – запевнив Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

Отець Іван Галімурка: «Можемо прямо сказати, що храм сам по собі є унікальним»

Життям храму свв. Ольги і Єлизавети цікавиться багато людей. Цікавляться як львів'яни, так і гості міста, як старші люди, так і цікавим є храм для молоді. Воно й не дивно, адже храм свв. Ольги і Єлизавети є особливим, є унікальним, є якимсь таємничим. Він завжди приваблює і завжди зачаровує.

У липні цього року студенти Львівського національного університету ім. Івана Франка завітали до адміністратора храму о. Івана Галімурки та взяли у нього інтерв'ю про храм.

(Продовження, початок у попередньому числі «Меті» 147/9)

– Скажіть, будь ласка, чи бували у часі хрищення людей, можливо, якісь особливі імена або назви імен, які найбільше зустрічаються у вашому священничому служінні?

– Як кажуть: «Все тече – все міняється». Відповідно, змінюються і вподобання людей, які приносять христити своїх дітей. Велика прикрість від того, що батьки, даючи своїм дітям імена, часто не зважають на майбутнє самих дітей. Батьки намагаються наректи дітей «модними» іменами. Тобто вони хочуть назвати так, як подобається самим батькам. І буває так, що діти, виростаючи, від того не є надто щасливими. Один такий приклад. На моїй колишній парохії молода особа хотіла «перехриститися», тобто отримати інше ім'я. Мотивувала тим, що у неї ніколи немає іменин. Розуміючи цю молоду християнку, пояснив їй, що це неможливо в принципі. Відтак я побачив її смуток. І це при тому, що її ім'я красиве і популярне – Роксоляна. Тут для батьків наука: даючи ім'я дитині, необхідно найперше думати про долю дитини.

– Наскільки активно є співпраця храму із молоддю (гуртки чи курси)?

– Ми постійно дбаємо про молодих людей, оскільки наша молодь – це наша перспектива, наше майбутнє. Адже, якщо сьогодні в церкві немає дітей, немає молоді, то завтра не буде парафіян. Тому ми намагаємося діяти, щоб у храмі постійно було поповнення, приходили люди, зокрема, молодь. Ми нарешті завершили формування нашої катехитичної школи, в якій навчається близько ста дітей. У школі є свій директор і, крім нього, ще четверо катехитів. Також є молодіжне братство. Допомога від наших дівчат із братства є доволі великою: хоругви, прикрашання храму до свят, проведення заходів з молодшими дітьми, проведення збірок тощо. У Вівтарному братстві хлопчики навчаються катехизму, ходять зі свічками, допомагають прислужувати біля престолу, спостерігаючи, як священник проводить служби. От і зараз у Духовній семінарії для таких хлопчиків проводяться формаційні

курси. Серед них є і наші вихованці. Сподіваємося, що, можливо, хтось із них у майбутньому стане священником. Також щороку для дітей проводимо літній табір «Канікули з Богом»; проводимо щорічний дитячий різдвяний фестиваль, на який запрошуємо дітей з інших місцевостей і парохій; серед іншого, проводимо традиційні гаївки, свято Миколая, вертеп тощо.

– Як часто вони діють? Можливо, це відбувається сезонно, або декілька разів на тиждень?

– Ми працюємо протягом навчального року. Звичайно, основний акцент робиться на суботу і неділю, коли діти вільні від основної школи. Але гуртки намагаємося проводити і серед тижня. Маємо складений розклад, займається директор нашої школи.

– Якщо є для молоді, то, можливо, і для старших людей є такі курси?

– Щодо старших людей, то тут є свої особливості, адже не всі одночасно можуть бути вільними від своїх занять чи уподобань. Увазі старших людей ми запропонували курс літургії. Наш дяк, який закінчив семінарію та богословський інститут, постійно провадить заняття з людьми, пояснюючи суть, склад чи особливості богослужіння. Зокрема, розглядається власне Божественна Літургія, Вечірня, Утреня, інші богослужіння. Також ми маємо Біблійну школу, де священник для слухачів розвиває певну християнську тему. Також щотижня намагаємося подавати курс катехизму для дорослих. Особливої відзнаки заслуговує наша молитовна спільнота шанувальниць Матері Божої Неустанної Помочі. Під дієвим проводом священника вони здійснили вже кілька десятків прощ в Україні і за кордоном.

– Можливо, це занадто особисте питання, але чому саме таке покликання Ви собі обрали?

– Чому я обрав покликання? Покликання не обирають, на нього погоджуються. Господь покликав, і я погодився. Тут дуже важливо розуміти своє призначення. Моє завдання – належно працювати задля помноження у цьому світі Божої слави. Бачите, великі речі складаються з маленьких фрагментів. Усе наше буття і є цією великою річчю, а ми з вами якраз і є тими фрагментами, що її утворюють. Якщо ми, я – як священник, ви – як студенти, і кожен на своєму місці, щось робимо для Божої прослави, то це показує гідність нашого покликання бути Божими дітьми, показує нашу здатність жити згідно з Божою правдою.

– Чи ведуться у храмі якісь Літургії іноземною мовою?

– Ні. Гадаю, що нема такої потреби.

– А чи Ви думали над тим, щоб залучити іноземців?

– Ні, ми над цим не задумувалися. Наш храм є особливим, і тут такі речі очевидно не приймуться. Спостерігаю якісний склад відвідувачів нашого храму. Є сталі парохіяни і прихожани. Ми їх знаємо. А є чимало туристів, які приходять до храму не помолитися, а подивитися. Турист прийшов, подивився, зробив фотографію і пішов; у них на Літургію немає часу.

– Поділіться своїми враженнями щодо духовенства і працівників храму.

– З Божої ласки, мені доручено бути настоятелем якоїсь групи людей, зокрема, і священників. Це – хороші, сумлінні і порядні люди. І я щиро вдячний Богові за те, що маю нагоду з ними молитися,

спілкуватися і працювати. Дякую їм за те, що вони мені допомагають у моєму священстві, у виконанні моїх обов'язків. Свої ж обов'язки я намагаюся виконувати чесно і справедливо.

– А як ви оцінюєте мирян, які приходять до храму: наскільки вони залучені до життя храму? Чи долучаються вони до ремонту, прибирання, прикрашання храму?

– Цікаве питання. Мабуть, ми всі, християни, не бажаючи жити згідно з Божими Заповідями, хотіли би у Бога працювати радниками. Тобто, ми б хотіли підказувати, що робити, коли і як. Ми часто відчуваємо себе знавцями, але не хочемо бути виконавцями. У храмі є різні люди. Є люди дуже пасивні, що навіть кінця Літургії не бажають дочекатися і йдуть з храму, а є люди, які радо відгукуються на кожен заклик і хочуть якось допомогти. Розуміється, що є різні люди, тому й не можна всіх міряти однаковою міркою. Однак для нас усі є рівними і жодних вибіток ми не робимо.

– А яка Ваша особиста оцінка технічного стану храму та чи є якісь недоліки?

– На сьогодні, мабуть, найбільшою проблемою нашого храму є дах. Адже від його стану залежить комфорт і стан усєї споруди. Також можемо спостерігати, що по периметру храму, на даху зовні, стоять кам'яні фігури і завершення, які понижені часом та атмосферними чинниками. Є загроза, що вони можуть впасти, а тому потребують постійної уваги. Охоронний договір, який ми підписали з державою, не дозволяє нам без дозволу самовільно щось робити, при тому, що стан даху потребує серйозної реконструкції. Наш храм визнано пам'яткою архітектури місцевого значення, і без державного втручання з цією проблемою ми не впораємося. Усе потребує багато грошей та зусиль. Щодо водовідведення, то з цим питанням ми відносно впоралися. Щодо фасаду, то його стан не є таким критичним, як питання даху.

– А коли в останній раз була проведена реконструкція, що тоді було реконструйовано?

– Невеличкий жарт. В одного чоловіка запитали: «Шановний, а ви вже закінчили ремонт?» На що той відповів: «А хіба ремонт можна закінчити? Його можна лише призупинити». Отож, коли йде мова про ремонт, то мусимо розуміти, що це постійна праця, постійні потреби, постійні видатки.

– На Вашу думку, що треба зробити найперше?

– Найпершим чином – дах.

– Можливо, у вас в планах є якась розбудова храму?

– Планів є дуже багато, але, кажучи сучасною фразою, немає «політичної волі». Наш храм є пам'яткою архітектури, яка, по-суті, знаходиться у центрі Львова. Через це питання якоїсь розбудови залишається на рівні мрії. Якщо ж уявити, що нам таки дали дозвіл щось будувати, то найперше це було би приміщення для школи і для вирішення соціальних питань.

– Як ця пам'ятка збереглася порівняно з тим часом, коли вона була створена? Можливо, якісь частини ще не підлягали ремонту, а залишилися в первинному стані?

– Наскільки я знаю, всюди працювали люди і багато що поправили, відновили чи відремонтували. У первинному вигляді, мабуть, залишилися лише стіни і колони.

– За останні роки в українців склалася така позиція, що вони не дуже часто відвідують храми. Можливо, у вас є якась думка щодо того, як залучити людей до відвідування храму?

– Належить сказати, що якогось одного рецепту тут є недостатньо. Я б тут, можливо, поставив два акценти. Питання духовенства. Люди хочуть бачити священників святими, хоча самі такими бути не хочуть. Часто нарікають. Питання: звідки виходить сучасний священник? Його породжує сучасне суспільство. Тобто, сучасний священник є репрезентантом суспільства, котре його зродило. Отож, які можуть претензії? Звісно, при цьому це не знімає зі священника обов'язку бути святым. Нещодавно прочитав таке: «Священники – як літаки: про них пишуть лише тоді, коли вони падають». Проте є критична маса священників чесних і ревних, які постійно й активно трудяться, а про них ніхто не пише.

Питання вірних. Що заважає людям освячуватися, іти до храму? Належить розуміти, що поки миряни самі того не захочуть, то ніхто їх і не приведе. Коли ми стаємо коло пічки – нам тепло, чим далі від пічки віддаляємося – нам холодніше. Так само й тут: чим більше ми від Бога віддаляємося, тим більше ми остигаємо. Кажуть, що Бог карає людей. Це не так: Бог людей не карає – ми себе самі караємо, віддаляючись від Нього. І чим більше ми не ходитимемо до Церкви, то більше у нас буде проблем. Дуже проста логіка.

– Питання децю іншої категорії: як Ви ставитеся щодо створення в Україні єдиної помісної Церкви? І які ваші пропозиції щодо цього?

– Цей рух назагал оцінюю позитивно. Є різні оцінки, і, очевидно, дехто хоче отримати від цього якісь дивіденди. Все ж, у глобальному плані, ці процеси, що зараз відбуваються, будуть мати серйозні наслідки для усєї Української Церкви, котра сьогодні, на превеликий жаль, є розділеною на кілька номінацій. Якщо, з Божою волею, Україна отримає сподіваний томос, і почнетесь рух до церковного об'єднання, то, можливо, за якийсь час піде мова про цілковите об'єднання Української Церкви. Саме про мріяв і писав світлої пам'яті Патріарх Йосиф Сліпий у своєму «Заповіті».

Джерело: сайт храму свв. Ольги і Єлизавети м. Львова

«Не потрібно дискутувати про єдність, а потрібно її будувати, бо єдність можлива», – владика Венедикт (Алексійчук)

Унікальність нашої Церкви – у моделі єднання. Цю модель ми несемо тисячу років! Яка наша модель? Я, для прикладу, є стовідсотковим єпископом Католицької Церкви і нічим не відрізняюся від православного єпископа. У цьому є унікальність УГКЦ, бо вона репрезентує Церкву першого тисячоліття.

Про це сказав владика Венедикт (Алексійчук), Правлячий єпископ Чиказької єпархії, в інтерв'ю для Департаменту інформації УГКЦ. Ми запитали владика про унікальний випадок, який побачили в день святкування 50-ліття парафії Святих Володимира і Ольги у Чикаго, коли в бенкетній залі поруч сиділи священник Української Православної Церкви Київського Патріархату і священник Української Православної Церкви Константинопольського Патріархату. У цьому контексті ми запитали про перспективи екуменічного діалогу, особливо після того, коли нададуть Томос Православній Церкві в Україні. Що ж відбуватиметься тут?

«Унікальність ситуації, про яку ви згадали, є ще й у тому, що представники цих двох Церков не можуть між собою зустрітися, а можуть зустрітися лише на майданчику греко-католиків. Вони, на жаль, не приходять на заходи, події одне до одного. Вони приходять до греко-католиків. А це говорить про унікальність нашої Церкви», – сказав владика Венедикт.

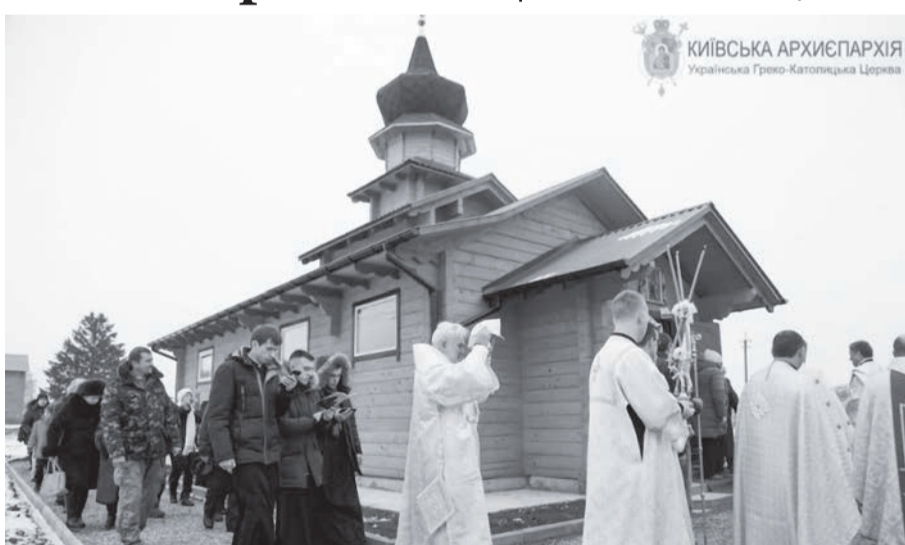
Він зазначив, що православні останні півстоліття говорять про екуменізм. «А греко-католики показують, що не треба говорити про екуменізм. Ми вам репрезентуємо єдину Церкву, Церкву першого тисячоліття. Не потрібно дискутувати про єдність, а потрібно її будувати, бо єдність можлива», – наголосив єпископ Чиказький.

Владика пояснив, що, на його думку, у греко-католиків є почуття меншовартості. «Ми маємо, якими ж ми маємо бути: більш східними чи більш західними. Будьмо собою! І хто, як не ми, повинен тепер говорити про єдність Церкви на нашому прикладі? І ми маємо свідчити цю єдність», – сказав архиєрей.

«Ми повинні докладати більше зусиль, щоб бути тим майданчиком для пошуку порозуміння і долання перешкод на шляху до єдності», – зазначив владика Венедикт, говорячи про те, що повинні робити представники УГКЦ у Чикаго.

Департамент інформації УГКЦ

Єпископ Йосиф Мілян освятив новий храм УГКЦ на Київщині

21 листопада владика Йосиф Мілян, єпископ-помічник Київської архієпархії, звершив чин освячення нового храму УГКЦ на селекційній станції села Мала Вільшанка Білоцерківського району Київської області, після чого відслужив тут Архиєрейську Божественну Літургію. Співслужили з ним представники духовенства Київської архієпархії та парох місцевої громади УГКЦ о. Ігор Гріщенко.

«Сьогодні ми освятили цей, може, скромний дерев'яний храм на честь і славу святого Архистратига Михаїла. Бо чомусь вибрано покровителем цього села архистратига Божого. Мабуть, хотів він тут з вами бути, вас боронити і за вас заступатися й молитися. Справді, невимовно тішуся тою великою Божою добротою, заступництвом і посередництвом святого Архистратига Михаїла, що нарешті ми з того темного вестибюлю, з того, з якого починали, молимося у світлому, дерев'яному «еко-храмі», який пахне нашою карпатською живицею, який дихає духом карпатських гір, смерек і теж щось нам має сказати», – зазначив архиєрей.

Відтак владика побажав місцевим вірянам, щоб нікому не забракло тої радості, про яку каже Господь: радійте, що імена ваші записані на небі: «Ходіть до Церкви з любові до

Бога, не зі страху перед карою, перед нещасливою вічністю. Любіть Бога, бо Він перший полюбив усіх нас відвічною любов'ю. Культивуйте цю любов як добре насіння на доброму українському ґрунті. Справді, перемагайте зло глобальне, яке сьогодні є в Україні, тут, у себе в селі, через власну любов, через позитивну мотивацію. Перестаньмо нарікати, перестаньмо судити і критикувати всіх. Справді зробимося народом позитивним, добрим, світлим і ясным. І ця світлість та ясність неодмінно поширяться на всю Україну, на всю нашу Церкву, на кожному християнську душу».

Завершуючи, єпископ наголосив: «З нагоди цього празника посвячення святого храму Божого бажаю, щоби Архистратиг навіть не стояв тут, під церквою, перед дверима, але щоб стояв при дверях ваших домів, помешкань і душ. Щоби благословив вас бути дітьми Божими на спасення і ширення Божого Царства на землі...».

Після Архиєрейської Божественної Літургії владика Йосиф привітав іменинників, а також усіх парафіян зі святом Архистратига Михаїла. По цьому з подячним словом до архиєрея та вірних звернувся парох о. Ігор Гріщенко. Після вручення подячних грамот відбулося освячення хреста і мирування усіх вірних.

Згаданий храм збудовано завдяки фінансуванню фундаторів з CNEWA-CANADA. Крім с. Мала Вільшанка, коштами благодійників збудовано також подібний храм у Новограді-Волинському.

Прес-служба Київської архієпархії

Становлення греко-католицької парафії у Южноукраїнську

За досить короткий проміжок часу у житті греко-католицької громади м. Южноукраїнсь відбулися дві важливі події: свята Місія та освячення храму. Наше місто є містом-супутником Південно-Української атомної електростанції і знаходиться у Миколаївській області.

Народженню тут греко-католицької громади передувала одна подія, яку можна назвати проміслом Божим, а саме – один із мешканців нашого міста вступив на навчання до Тернопільської духовної семінарії. І от одного дня ректор семінарії владика Василь (Семенюк) запропонував молодому семінаристу заснувати парафію УГКЦ в м. Южноукраїнсь. За відповідальну і непросту справу взялися батьки семінариста Олександра Більського – п. Надія та п. Василь. Вони поступово знаходили в місті греко-католиків, підготували необхідні документи, уклали статут церковної громади, і все це робилося за власні кошти. І ось 28 жовтня 2005 року завдяки родині Більських було нарешті зареєстровано релігійну громаду УГКЦ в місті Южноукраїнсь.

6 січня 2007 року тут розпочав своє служіння перший священник о. Ігор Ворона, і вже 8 січня ним було звершено першу Божественну Літургію на квартирі п. Ірини і п. Мирослава Янушів. Відтак парафія помаленьку почала зростати і розвиватися.

29 червня 2008 року екзархом Одесько-Кримським владикою Василем Івасюком освячено місце під будівництво храму, а через рік, 2 травня 2009 року, було закладено і освячено наріжний камінь і розпочато будівництво. Виникало чимало перешкод, випробувань, але те все з Божою поміччю греко-католицька парафія мужньо пройшла. У 2016 році в місті було започатковано місійне служіння сестер-монахинь згромадження св. Йосифа, а першими монахинями стали с. Тетяна Божик та с. Мирослава Гасп.

Протягом 19-26 листопада 2017 року вперше на теренах Південної України і саме на нашій парафії відбулася свята Місія, яку провели отці-редемптористи та сестри-монахині зі Львова. До підготовки долучилися активні парафіяни і наші сестри-монахині разом зі священником. По закінченні Місії необхідно було встановити хрест біля храму. Наша активна парафіянка Марія Щербата звернулася за порадою до свого однокласника Володимира Помайди, який дякує в с. Свірж Львівської області. Він сказав, що необхідні чималі кошти, щоб встановити такий місійний хрест, і запитав: «А до якої церкви ти ходиш?» Пані Марія відповіла, що є мирянкою УГКЦ, на що пан Володимир сказав: «Та хіба ми не греко-католики, щоби вам не допомогти?» Він звернувся в лісництво, сам знайшов і зрізав відповідного дуба, якого привіз майстрам, котрі й виготовили місійного хреста для нашої парафії.

Парафія Всіх святих українського народу разом з о. Ігорем Вороною висловлює щирю подяку усій парафіяльній громаді УГКЦ с. Свірж з настоятелем о. Іваном Мазуркевичем, а також Володимирі Помайді, Роману Піховичу, Степану Жидячу, Володимирі Кукунаудзі, Андрію Синьківському, Андрію Прусу та нашому місцевому добродієві Анатолію Федорову. Місія відбулася, і тепер перед храмом височіє дубовий хрест, обвитий виноградною лозою.

Відтак розпочалась підготовка до освячення храмової будівлі. У цьому часі парафіяни разом з о. Ігорем вклали дуже багато праці, щоб достойно все підготувати.

І ось 24 червня 2018 року, в неділю Всіх святих українського народу, відбувся Чин освячення храму, яке здійснив Глава УГКЦ Блаженніший Святослав. Серед присутніх панувало велике духовне піднесення, з храму велася пряма трансляція через «Живе телебачення».

Ми дуже тішимось, що маємо нашому рідну церкву в місті Южноукраїнсь. Висловлюємо щирю подяку всім, хто долучився молитвою, працею та коштами, щоб на півдні України була парафія УГКЦ, і всім, хто розділив з нами радість від проведення цих заходів, і бажаємо всім щедрих Божих благословень та опіки Матері Божої.

Валентина Дибальченко, парафіянка УГКЦ в м. Южноукраїнсь

о. Віталій Микитин: «На парафії ми прагнемо, щоб кожен почував себе самим собою»

Пізнавати духовне життя важливо не лише у себе вдома; набагато цікавіше відвідати парафії, що знаходяться за межами України. Перебуваючи у Зальцбурзі, звичайно, неможливо не побувати на парафії св. Марка УГКЦ, яка має свою багатолітню історію. Тут справді приймають тебе наче вдома, навіть якщо ти за хвилину до того ніколи в житті не бачив цих людей. Саме тому для багатьох парафіян і не лише сучасних, але й попередників, Церква дала можливість перенести частково свою домівку в інше суспільство, чуже за мовою і культурою.

У 2015 році українській громаді у Зальцбурзі виповнилось 70 років. 22 травня 1949 року на прохання декана о. Маркуса Гіля і за дозволом архієпископа Зальцбургу відслужено першу Святу Літургію у храмі св. Марка, у якому вірні УГКЦ моляться і сьогодні. У 1970 році тут, у Kajetankirche, відслужив Літургію Патріарх Йосиф Сліпий. Блаженної пам'яті Блаженніший Любомир Гузар у своїх спогадах згадує, що приїхав до Зальцбурга у 1947 році, добре пам'ятаючи священниче служіння у таборі Лаксенфельд, який практично на сто відсотків був українським.

Сьогодні греко-католицька громада визнана в Австрії на державному рівні, нею опікується Ординаріат для католиків візантійського обряду. До речі, повноваження Ординаріату з 1 жовтня 2018 року розширилися – до опіки над всіма католицькими вірними східних Церков. Для цього покликані Ординарій для вірних католицького східного обряду в Австрії кардинал Крістоф Шьонборн та Генеральний вікарій о. Юрій Коласа.

Життя парафії святого Марка УГКЦ в Зальцбурзі – насичене і цікаве, адже тут також функціонує Український центр, що популяризує культурну спадщину українців. Про активність, особливості функціонування в Австрії, духовні виклики говоримо з настоятелем парафії отцем Віталієм Микитиним.

– Отче, як виглядає структура УГКЦ в Австрії? Скільки є парафій і як виглядає життя Церкви?

– Сьогодні у нас в Австрії є 6 парафій, що опікуються українськими вірними. Ще є парафії, що опікуються румунськими вірними, і маленькі одиночні осередки для вірних з Угорщини, Словенії та Сербії. Зальцбург є містом, до якого приїхало чимало українців із колишньої Югославії. Десь у 1889 році близько 18 тис. жителів із західних теренів переїхало у Боснію, що належала до Австро-Угорської імперії. Безумовно, там вони формували своє духовне життя. А під час війни, у 80-90-х, вони залишили свої домівки і переїхали у західну частину Австрії, не лише до Зальцбурга, але на землі Тіролю, в Інсбрук, аж до Швейцарії.

– Ви 5 років служите у Зальцбурзі. Наскільки мені відомо, самі народились на Івано-Франківщині. Як сприйняли звістку, що доведеться децю змінити свій священничий спосіб життя?

– Не можу сказати, що мені хтось сказав їхати до Австрії чи у мене була тут конкретна ціль служити. Я їхав до Австрії для навчання, написання докторату в Інсбруку. Оскільки я є одруженим священником, то не було можливостей, щоб на стипендію приїхали дружина і діти. Тому після року навчання роздумував над тим, щоб повернутися в Україну і працювати над роботою дистанційно. Та оскільки є брак священників, які потрібні були для служіння в Австрії, мені запропонували залишитися. Але для того, щоби зробити запрошення для дружини й дітей, треба було бути офіційно працевлаштованим. Тому була пропозиція від Церкви вчитися і водночас бути душпастирем у лікарні у Відні. Кардинал Шьонборн за згодою мого єпископа подбав про моє zatrudнення та можливість приїзду моїх рідних. Отож, ми деякий час жили у Відні. Після дворічної роботи у лікарні мене зобов'язали, – а в Австрії так прийнято, – до спеціальної вишколу для душпастирів. Такі курси тривали близько 12 тижнів у Зальцбурзі. Так я потрапив до міста, де познайомився із моїм попередником, отцем Николаєм Горникевичем, який на той час роздумував, щоби змінити своє місце праці. Мене запитали, чи міг би я перейняти це служіння. Ось так наша сім'я переїхала до Зальцбурга.

– Чим особливе служіння в Австрії? Наскільки воно відрізняється від служіння в Україні?

– Мабуть, атмосферою, яка є у парафії. Вірний, що приходить до храму, є завжди на видноті, не може сховатися. Наша спільнота не є настільки великою, тому кожен, хто приходить сюди, вливається до парафіяльної громади. Відповідно, до кожного варто шукати підхід як у родинному колі. Це дуже індивідуальна особливість душпастирства, зорієнтована на кожну людину. Безумовно, така праця має багато позитивів, але також і негативів. Адже у родині також виникають свої конфлікти, які неможливо приховати; їх варто негайно вирішувати по-християнськи і з любов'ю до людей. І вірні дуже відчують, що є любленими, що їх сприймають такими, як вони є, незалежно від того, з якої частини України вони походять, чи є з Польщі або Боснії. Наша Церква є відкритою до всіх.

– Хоча у соціальному вимірі життя в Австрії є дуже облаштованим, та все ж, думаю, ваші парафіяни також стикаються із духовними проблемами. З якими саме?

– Кожна людина, яка потрапляє за кордон, старається ввійти у суспільство, намагається себе у ньому реалізувати. Так само відбувається із нашими українцями тут, адже вони часто – у пошуках праці, яка відповідала б тому, чим вони займалися у своїй державі. І ось тоді, коли прагнеш вже себе реалізувати, треба починати все спочатку – знову вчитися. Крім того, в Австрії є дещо інша ментальність, до якої потрібно звикнути. Позитивно, що в самій Австрії є налагоджена правильна інтеграція у суспільство, держава пропонує входити без відмови від власних традицій і коріння. Навпаки, персональна ідентичність – це потенціал для держави. Тому завдання Церкви – допомогти людині не загубитись, а відкривати власні таланти, не соромитись того, ким ти є, ким ти сюди приїхав, перемагати власну внутрішню боротьбу. На парафії ми прагнемо, щоб кожен почував себе самим собою, бо поруч є ті, що розмовляють такою ж мовою, шанують ті ж традиції, а тому сприяють розвитку і самозбагаченню. Також, оскільки наша парафія не є монолітною, ми ділимося традиціями між різними регіонами. Це не завжди легко виходить, але завжди дає добрі плоди. Маємо бути відкритими одні до одних і сприймати цю інакшість.

– Служіння на парафії відбувається за григоріанським календарем. Чому так?

– Перехід на григоріанський календар на парафіях в Австрії відбувся ще у 1955 році. Сьогодні це доволі зручно для парафіян, адже коли у тебе на роботі вихідні, всі довкола святкують, ти також можеш долучитися. Хоча, знову ж таки, залишається

традиція святкувати певні дні святих, коли люди пам'ятають ще з часу перебування в Україні. За григоріанським календарем їм важко пригадати. Тому у нашій парафії у Відні виникла потреба святкувати великі свята за юліанським календарем, бо вірні хочуть відзначати празники саме у той день, що й в Україні. При цьому хочу зазначити щодо практичності святкувати за тим календарем, що й ціла країна: чимало наших вірних також їдуть на свята до України чи до Боснії, Польщі.

– Як відбуваються у вас на парафії великі свята? Чи є коляда та писанки?

– Минулого року, коли між святкуваннями Великодня за юліанським і григоріанським календарями був усього тиждень, було доволі цікаво. Частина наших активних парафіян, які ходять щонеділі до храму, поїхала до своїх домівок в Україну. Ті, що рідко бувають у храмі, прийшли. Наша церква була повна людей, яких я бачу кілька разів у рік. Пізніше повернулися наші парафіяни з України, які кажуть: «Отче, у нас у цей час була Квітна неділя, і ми не встигли посвятити кошики, бо треба було повертатися до праці в Австрії». У цьому випадку завжди треба шукати компромісних рішень. Наприклад, у нас є гарна традиція – тиждень після Великодня, у Провідну неділю, ми на парафії ділимося пасхальним хлібом; тоді кожен має можливість щось принести до святкового столу. І нам минулого року добре співпало, бо треба було посвятити кошики для тих, хто не встиг.

Щодо Різдва, то 25 грудня у храмі небагато людей, проте коли святкуємо 6 січня Хрищення Ісуса Христа, вже приїжджає більше вірних, і ми наче об'єднуємо цикл Різдвяних свят. Ми колядуємо у храмі, а наші діти вже 5 років поспіль ходять з колядою по домівках. Спочатку це було кілька колядок та віншуваль, з яким ми відвідували родини, а останнього року ми поставили вертеп. Це було всього лиш шестеро дітей, оскільки інші не взяли участь, бо були у подорожі з батьками. Діти дуже гарно підготувалися. Коли вже всі повернулися, ми після 10 січня відвідували домівки наших родин. Цього року також будемо ходити з вертепом, адже для дітей це щось прекрасне – пізнавати свої традиції. Цікаво, що пізніше діти, які приїжджають у східні чи центральні регіони України, до своїх дідусів і бабусь, розповідають, чого навчилися в Зальцбурзі, і родичі вражені, адже вони в Україні такого часом і не бачили.

– Маємо приклад чималої кількості держав, які допомагають матеріально функціонувати Церкві на законодавчому рівні. Як це відбувається тут, в Австрії?

– Єпископська конференція в Австрії вирішила, що кожен місцевий ієрарх також дбає про вірних нашого ординаріату. У моєму випадку я, як священник, є zatrudнений в архієпархії Зальцбурга, і душпастирська діяльність визнається на державному рівні. Тобто я працюю з певними робочими годинами, маю трудовий стаж за працю та оплачую всі податки на пенсію та медичну страхівку. Мою діяльність регулює конкордат між державою і Церквою. Щодо фінансування громади, то тут є поєднання традиції в Австрії і в Україні. Наша громада може безкоштовно користуватися храмом святого Марка, що належить архієпархії. Це теж велика ласка і благодать, яку ми отримали 20 років тому. Через пожертви вірних ми можемо влаштувати свята, поїздки, користати на потреби громади.

На парафії у нас є парафіяльна і фінансова ради, які обираються вірними. Парафіяльна рада допомагає спланувати життя громади на наступний рік, а фінансова – регулює кошти для наших потреб. Наприклад, я як священник не можу розпоряджатися коштами парафії без попереднього погодження з членами ради, які ведуть всю документацію щодо витрат. Завжди є певна встановлена сума, якою священник може розпоряджатися самовільно; якщо ж сума більша, то я мушу узгоджувати. Також раз у рік я представляю парафіянам всю звітність, викладаю папки з документами на одній із наших парафіяльних зустрічей після Літургії у неділю, щоб не виникало зайвих запитань. Думаю, що така прозорість знімає багато запитань. Також в Австрії є податок на Церкву – один раз в рік вірянин цього храму віддає приблизно 1,5 % від своєї місячної зарплати. Важливо, що тут, коли ти реєструєшся для прожиття, потрібно вказати конфесійну приналежність. Варто зазначити, що це стосується як римо-католиків, так і греко-католиків, адже ми визнані як релігійна громада на державному рівні.

– Які перспективи свого служіння бачите в Зальцбурзі? Що ще хотіли б впроваджувати?

– Для нас є пріоритетом є діти та молодь. Сьогодні у нас на парафії є багато дітей, для яких ми заснували суботню українську школу, а також проводимо катехизацію після недільної Служби. Варто зазначити, що для дорослих в нас теж є в цей час зустріч – так звана «парафіяльна кава», де ми можемо раз у тиждень побачитись і поговорити. У суботній школі маємо викладання української мови, народознавство, малювання, музику, творчість. Діти активно беруть участь у приготуванні до різних свят. Так, ми вже готуємось до свята святого Миколая, адже чекаємо на близько 40 дітей з різних районів Зальцбурга. Також пізніше готуватимемось до Різдвяних свят, Шевченківських днів, Великодня, Дня матері. Також у нас є свято талантів. Також серед пріоритетів є налагодження праці з молоддю, піклування про наше студентство. Хоча маємо в Зальцбурзі чимало студентів з України, але небагато з них долучаються до нашої громади зразу – аж десь через рік-два після початку перебування. Можливо, через те, що в Україні вони також не вели активне духовне життя. Тому надалі розвиватимемось у цих двох напрямках.

Розмовляла Юліана Лавриш, «Духовна велич Львова»

Що робити, коли діти підрастають і не хочуть ходити до Церкви?

Для глибоко віруючих людей справжньою проблемою стає те, що їхні діти, до виховання яких було докладено усіх старань, підрастають і заявляють, що не вірять у Бога або не будуть ходити до церкви. У батьків одразу ж виникає запитання: Що сталося? Де ми схибили у вихованні? Як заохотити, змусити свою дитину знову відвідувати храм?

За недовгу практику священничого служіння мені доводилось чути такі розмови неодноразово. Це далеко не поодинокі випадки, а загальне явище.

У пошуку розв'язків такої проблеми, очевидно, слід рухатись від кожного конкретного випадку втрати віри у дитини, бо причин може бути безліч. Не йдеться тут про ті випадки, коли дитина не перейняла досвіду літургійного життя – не ходила до храму, не чула про Бога. Тут брак віри – природне продовження домашнього атеїзму, в якому особа виростала. Але що ж сприяє тому, що не вірять ті, що вирости у родині з глибокою духовною традицією?

Тут мусимо собі підмітити, що виховання хоч і є важливим, однак не вирішальним у формуванні людини. Кожен має своє еґо і в умовах вільного вибору може обирати зовсім не те, що його батьки. На особу впливають не тільки батьки, але й школа, середовище ровесників, масові культурні віяння тощо.

ВПЛИВ СЕРЕДОВИЩА

Іноді причиною втрати віри в дитини чи юнака може бути середовище, в якому вона перебуває, або нове, до якого починає належати (наприклад, при вступі на навчання тощо). Для юнака, який ще не до кінця сформований, важливою і впливовою буде та група людей, в якій він віднаходить і реалізує себе, до якої прагне належати. Щоби бути прийнятним, юнак готовий жертвувати навіть найбільш усталеними принципами.

Дуже важливо в такий період дати молодій людині зрозуміти, що вона є особистістю і повинна мати свої пріоритети та цінності. І не діяти, говорити, думати так, як усі. Бо поведінка «як усі» позбавляє оригінальності.

Спільноти мають у такому віці глобальне значення – вони стають осередками однодумців і саме тут люди не бояться бути самими собою. Тому так важливо, щоби ці спільноти були здоровими і ґрунтувались на здорових спільних інтересах.

БРАК АСКЕЗИ В ЖИТТІ

Другою причиною є брак аскези в житті молодих. Загалом у житті, а особливо в житті духовному, дуже важливою є здатність бути аскетичним: вміти відмовити у приємному, брати відповідальність за свої вчинки, виконувати щось терпеливо, багаторазово і не за гроші. Щоденний духовний розвиток неможливий без аскези. Бо завжди будуть приходити кризові моменти. І лише ті, хто в якийсь спосіб практикує аскетичну поведінку, зможе перетерпіти і не зневіритись.

А чим, власне, є аскеза щоденного життя? Іспит совісті, регулярна молитва, піст, планування дня і реалізація плану, організація часу, відмова у приємностях заради якоїсь важливої справи.

Іноді буває, що молода особа не стільки втратила віру, як не може собі зарадити у розвитку духовного життя.

ЗУСТРІТЬСЯ З ОСОБОЮ, А НЕ ЗНАННЯМ

Ще однією можливою причиною втрати віри є те, що юнаки виховуються у середовищі передавання правд віри, а не живого свідчення віри. Для молодого покоління набору етичних правил або релігійних культових обрядів давно вже не вистачає. Що старші сприймають як норму, молодь ставить на шальки терезів і під сумнів.

Молоді не робитимуть чого-будь, якщо не розумітимуть, навіщо: «Навіщо ходити, як ходять батьки до храму, якщо це ніяк не впливає на їхнє життя?»

Молодим передають систему релігійної поведінки, а заторкнути їх може лише зустріч із живим Богом. Не канони і звичаї, а глибоке внутрішнє переживання присутності Бога тут і тепер у моєму житті.

КОЛИ ВІРА СТАЄ ФАНАТИЗМОМ

Це справді складно, але причиною втрати віри у дитини, яка виростала, може бути те, що у неї просто не було релігійної свободи вдома. Не йдеться про те, щоби релігійне виховання залишати на волю випадку. І не про те, щоби христити дитину тоді, коли вона сама собі зможе обрати релігію.

Проблема починається тоді, коли релігія стає не фундаментом родинного життя, а набирає нездорових фанатичних форм. Між релігійним вихованням та життям виключно в рамках Церкви і церковної спільноти є велика різниця. Тоді, коли дитина брудна і занедбана, бо батьки не мають на них часу через те, що постійно в храмі або беруть участь у тисячах набожеств, це не релігійне виховання, а вияв фанатизму. Мусимо розуміти, що змушувати дитину ходити до храму або все її дозволити робити релігійним може закінчитись трагічно.

НАЙВАЖЛИВІШЕ – СВОБОДА!

Насамкінець слід ще раз підкреслити, наскільки важливим є релігійне виховання

дітей у свободі. Читаючи Біблію, розумієш, наскільки важливою для Бога є наша свобода і те, щоб ми шанували як свою свободу, так і ближнього. Тому батьки мають шанувати свободу своєї дитини у її стосунках з Богом, а тому доцільно у різному віці давати дітям відчуття свободи. Це, правда, не означає взагалі не говорити про Бога.

Якщо ж дитина, яка подорослішала, все-таки не ходить до церкви, незважаючи на віруючих батьків, слід усвідомити собі наступне. По-перше, це його право. Як би це не було боляче і жорстоко, однак кожен із нас проживає своє життя сам і сам за нього відповідатиме. Можна зробити все можливе, щоби допомогти, але неможливо жити замість когось. Якщо чітко собі це пояснити, то зникне хибне відчуття провини за вчинки близьких. Іноді любов проявляється у тому, щоб дати можливість піти. Як це зробив милосердний батько із притчі. Це данина свободі дитини і батьківська любов, хоч як це неймовірно складно би не було.

По-друге, Бог – найкращий Батько. І Він пильно буде дивитися за кожним, хто заблукав. Бог значно більше любить твого сина чи дочку, ніж ти сам.

По-третє, терпеливість і безперервна молитва за навернення можуть тут допомогти. Ми зазвичай хочемо, щоби наша молитва діяло блискавично, а Бог хоче навчити нас чекати і ніколи не втрачати віри в Його милосердя.

Джерело: «СловоToday»

Зиновій Свєреда: Жити за Божими заповідями, на принципах солідарності та взаємодопомоги

Модератором панельної дискусії «Соціально відповідальний бізнес» на форумі «Відкриті двері УГКЦ», який відбувся у Києві у рамках III Всеукраїнського з'їзду мирян Української Греко-Католицької Церкви, був президент «Українського кооперативного альянсу», доктор соціальної економіки Зиновій Свєреда. Випускник Папського Григоріанського університету в Римі, він кілька років викладав там соціальну економіку. Повернувшись в Україну, проводить тренінги з соціального підприємництва та розвитку громад. Понад 20 років вивчає спадщину праведного Митрополита Андрея Шептицького, зокрема, його досвід соціального підприємництва.

«Чи є Божові справа до бізнесу?» – таке питання прозвучало під час панельної дискусії. Та і в повсякденному житті його доводиться чути.

– Божові є справа до всього, що діється у цьому світі. Тому що все сотворено Ним. А людина має свободну волю, як діяти в житті. Згадаймо феноменальну другу заповідь: люби ближнього як себе самого. Ти можеш щось робити і вживати послуги, продукти чи інтелектуальну працю для себе, для добра свого і для добра суспільства. А можеш тільки для себе – так званий еґоїзм. Не бачити інших проблем, не бачити, що робиться в суспільстві, є тільки я, і після мене – хоч потоп, і мене не цікавить більше ніщо... Така жадоба, зажерливість, еґоїзм доводять не лише до руїни самого змісту життя, але й до великих конфліктів, воєн, коли один народ хоче жити за рахунок іншого, замість того, щоб жити згідно з Божими заповідями, на принципах солідарності та взаємодопомоги.

– Те, що на форумі «Відкриті двері УГКЦ» окрема дискусія стосувалася питань бізнесу і соціальної відповідальності підприємців, було несподіваним чи, навпаки, очікуваним, закономірним?

– Чому це питання виникло? Ми переважно говоримо про концепцію конкуренції. Здавалось би, це добре, коли є конкуренція, коли людина працює над собою, щось придумує і пропонує це суспільству. Але зараз ця конкуренція переходить межі, бо веде до самознищення. І ми бачимо, які великі кошти викидаються не лише на рекламу, а й на підкуп, на корупцію. Бачимо, що неможливо робити добрі справи, постійно зменшуються кошти на освіту, на підтримку слабших в суспільстві. З іншого боку, бачимо еліту, яка проживає в шалених достатках за кошти того ж суспільства. Спостерігаючи цю несправедливість, тверезо мислячі люди, християни, які вірять в Бога, не можуть не реагувати.

Тому виникло бажання провести дискусію про соціальну відповідальність бізнесу. Розпочати з філософії, перейти на освіту і показати конкретні приклади у сфері агробізнесу, альтернативної енергетики. І приємно, що є такі люди, як співачка Руслана Лижичко, яка каже: я беру на себе відповідальність донести до людей ідею альтернативної енергетики, як підприємець Богдан Станіславський з Обертина, який виділяє кошти на різні соціальні проекти, як заступник директора Фонду гарантування вкладів Андрій Оленчик, який є співзасновником «Християнської служби порятунку».

На нашій панельній дискусії ми намагалися розкрити соціальну доктрину Церкви у сфері бізнесу та економіки. Згадаймо настанови Митрополита Андрея Шептицького: «Не бійтеся, як мурашки, заповнити ваш будень змістом і цінують те, що є найцінніше в нас – це є сам дар життя». Тож треба жити наповну, працювати наповну.

– Про Митрополита Андрея Шептицького ми більше знаємо як про релігійного діяча. А він водночас є прикладом політика, суспільного діяча, підприємця, що показав, як можна створити капітал і спрямувати його для розвитку власного народу. Перша половина ХХ століття – товариство «Сільський господар», «Маслосоюз», «Центросоюз», кооперативи при 70 відсотків парафій – це був український бізнес. Про цю сторінку історії, можливо, сьогодні ще замало знаємо...

– Митрополит Андрей Шептицький сказав дуже просту річ: людина, яка пізнала Христову науку, чи громада і народ, які розуміють, що таке суть Христової науки, ніколи не можуть бути бідними. Здається, парадокс, тому що у нас часто критикують багатих і возвеличують бідних. Але людина, яка живе згідно з заповідями Божими – відмовляється від алкоголю, азартних ігор, таким чином шанує своє здоров'я як Божий дар, дотримується етики праці, вже сам цей спосіб життя, можливо, не зробить її супербагатою, але зробить її заможним відповідно до її стану. І в цьому якраз ідея християнства, щоб людина керувалася в житті не тільки амбіцією при-

бутку, але й етикою. Бо доводиться чути: де починається бізнес, там етики немає, а раз немає етики, то можна все. Така вседозволеність породжує «дику» конкуренцію, що веде до самознищення.

Андрей Шептицький показав приклад і християнина, і бізнесмена. В приватному житті він був досить аскетичним, харчувався просто, купував автомобілі за кордоном, але використовував їх для «Маслосоюзу». Він закупив першу партію молоковозів в Європі. Він фінансував кіностудію, підтримував художників. Але він завжди казав: «Я інвестую у мудрих людей». Для нього людина була в центрі всього, а не якісь показники чи фінанси. І таких особистостей, з одного боку, нам бракує, а, з іншого боку, їх треба створити. А третій крок: самим стати такими.

– Що для цього потрібно? Освіта? Приклад інших?

– Тут кілька передумов. Перша річ: вивчити історію свого краю, історії успішних людей, які відіграли важливу роль в цій історії. Другий момент. Є дуже цікаве послання Папи Римського і до кардиналів, і до єпископів, і до всіх людей доброї волі. Тобто основним пунктом відліку є твоя добра воля: я так хочу. Не боятися мріяти, мати стійке конкретне бажання. А освіта зараз не є проблемою – заходиш в Інтернет, знаходиш технологічні схеми. Якщо є бажання – людина знайде, якщо нема – знайде оправдання, щоб не робити. І це є мотиватор. А основне – енергія молитви. Читайте Євангеліє: «Якщо Я з тобою, то не бійся нічого» – це має додавати тобі сили.

– Ви не кажете про гроші. Але часто, коли йдеться про бізнес, навіть невеликий, чуємо питання: де взяти гроші? На форумі звучала відповідь: у себе.

– Дуже сильна річ – пости, коли людина має відмовитися від речей і задуматися над актуальним. І тоді вона зрозуміє, що без багатьох речей можна обійтися, а ці кошти спрямувати на добрі справи. За даними статистики, з мільйона гривень люди в селі 300-400 тисяч витрачають на розваги, алкоголь і сигарети.

– На завершення форуму від кожної панельної дискусії були подані резолюції й ухвалено дорожню карту III з'їзду мирян. Які пропозиції від секції, де ви були модератором?

– Ми подали пропозиції щодо соціально-економічної грамотності населення, розвитку сімейних підприємств, підтримки кооперації та соціально відповідального бізнесу. Ми пропонуємо на рівні Церкви організувати послання про християнську десятину. Це перше. А друге – як в часи Андрея Шептицького, УГКЦ відновити акції ощадності. Тоді, відмовляючись від витрат на алкоголь, тютюн, збираючи по одному злотому, люди могли зібрати кошти, щоби щось придбати для громади. Також є пропозиції, щоб кожна українська громада знала про альтернативну енергетику і підключалася до таких програм з однієї простої причини: а що залишимо після себе своїм дітям? І останнє: ми повинні допомагати не тільки бідним, але й талановитим, інвестувати в мудрість.

Резолюції форуму «Відкриті двері УГКЦ» за різними напрямками будуть опубліковані і розповсюджені по українських громадах та парафіях.

Джерело: Християнський портал Прикарпаття

«Карітас» Львова презентував фотовиставку «Особливі мрії та професії»

20 листопада у приміщенні Львівської обласної держадміністрації відбулось відкриття фотовиставки «Особливі мрії та професії» в рамках проекту «Особливі історії особливої молоді». Фотовиставку розміщено в холі на другому поверсі.

На відкритті виступив директор БФ «Карітас-Львів УГКЦ» о. Андрій Сенейко, який розповів про напрямки діяльності БФ «Карітас-Львів УГКЦ», а також подякував департаменту внутрішньої та інформаційної політики ЛОДА за фінансову підтримку. «Не біймося бути відкритими до творення добра і милосердя», – наголосив о. Андрій.

Керівник проекту «Центр дозвілля та соціальної реабілітації для молодих людей з особливими потребами» БФ «Карітас-Львів УГКЦ» Мар'яна Монич представила друзів – особливу молодь, яка має свої таланти і досягнення. Молодь з особливими потребами поділилась своїми історіями. Автори світлин Дарина та Олександр Балабаї розповіли, як їм вдалося втілити мрії особливої молоді у світлинах.

Захід підсумував проект, що тривав впродовж 2018 року за фінансової підтримки департаменту внутрішньої та інформаційної політики ЛОДА у сумі 15.000 гривень. Пересувну фотовиставку молодь з особливими потребами (з інвалідністю) презентувала в Золочеві, Дрогобичі, Стрию, Бориславі. Відвідувачі мали можливість також побачити і придбати вироби, виготовлені руками особливої молоді: намисто, листівки, ткани подушки, вишивані картини тощо.

Автори світлин – подружжя Дарина і Олександра Балабаїв – мали на меті показати бенефіціарів «Центру дозвілля та соціальної реабілітації для молодих людей з особливими потребами» БФ «Карітас-Львів УГКЦ» в тих ролях, в яких суспільству важко уявити собі молодь з інвалідністю. Фотографи вдало схопили яскраві моменти під час виконання молодими людьми звичайних занять, творчих завдань та добрих справ. Зокрема, на світлинах бачимо бізнес-леді, вчительку, художницю, модельєра, тренера з фітнесу тощо. Фотографії цього проекту брали участь у міжнародному фестивалі «Переборюючи межі» у м. Урекі в Грузії та на 20-й ювілейній фотовиставці газети «День» у Києві.

Любомира Бурка, менеджер з комунікацій БФ «Карітас-Львів УГКЦ»

Прихожани каплиці на вулиці Героїв Небесної сотні у Києві відсвяткували свій храмовий празник

Цими днями ми вкотре пригадуємо, що Герої Небесної сотні пролили свою кров, принесли в жертву своє життя для того, щоб українська земля стала простором свободи і гідності для кожного з нас. На цьому наголосив Блаженніший Святослав, Отець і Глава УГКЦ, під час своєї проповіді до вірних у неділю, 25 листопада, в Києві, у церкві Архистратига Михаїла та Новомучеників українського народу, що на вулиці Героїв Небесної сотні (колишня Інститутська), яка відзначає храмовий празник.

Участь у св. Літургії з нагоди свята взяли о. Богдан Прах, ректор Українського католицького університету, о. Петро Жук, ректор Київської Трьохсвятительської духовної семінарії УГКЦ, родичі Героїв Небесної сотні, семінаристи, а також віряни.

За словами Предстоятеля УГКЦ, Господь є джерелом життя і нашого достатку, і лише в Ньому ми можемо знайти спокій і радість для душі. Однак у житті певні випробування можуть бути покликом до Творця.

«Ми знаємо, що зараз це місце переживатиме певні перетворення, адже починає реалізуватися окремий задум для того, щоб на цьому просторі гідності та свободи збудувати меморіал Героїв Небесної сотні. Проте надзвичайно важливо, щоб цей меморіал не заглушив голос їхньої крові. Цікаво, що першим з елементів меморіалу, які спорудив наш народ, була саме ця каплиця. Ми сподіваємося, що цей проект не заглушить, а підсилить голос крові наших Героїв. Щоб кожна людина, яка буде сюди приходити, могла не лише оглядати якісь нові споруди, але й чути голос Всевишнього, який кличе Україну до гідності та свободи», – підкреслив проповідник, наголосивши, що храм має стати центральним елементом майбутнього меморіалу.

На закінчення Блаженніший Святослав висловив слова глибокої вдячності всім, хто доклав зусиль, щоб голос Божий був почутий і ми зрозуміли, на якій землі перебуваємо.

Департамент інформації УГКЦ

Декілька слів про розпізнавання духів

Святий Ігнатій Лойола (23.X.1491-31.VII.1556)

Кожного дня ми приймаємо безліч різних рішень – одні є менш важливі, забарвлені одновимірною буденністю, стосуються наших щоденних обов'язків, а інші, натомість, спонукають нас бути більш обережними та розсудливими, адже від прийняття цих рішень залежатиме наше майбутнє.

Що саме надихає молоду дівчину вибрати кар'єру лікаря, а юнака – стати інженером? Існує чимало причин: успіх, добрий заробіток, альтруїзм, прагнення кар'єрного росту, пригода... Або що саме стає причиною того, що дівчина, котра курила багато років, вирішує позбутися цієї звички, а чоловік з надвагою постановляє почати активне тренування, щоби скинути зайві кілограми? І знову ж таки – існує багато причин: страх перед хворобою чи смертю, бажання здорового способу життя, родинні обставини. Але всі ці причини тісно переплітаються між собою, утворюючи спільний привід, котрий спонукає особу прийняти те чи інше рішення. Святий Ігнатій Лойола у своїх «Духовних вправах» називав ці чинники (образи, думки, натхнення, прагнення, емоції, симпатії чи антипатії) духами.

Багато речей можна окреслити терміном «дух». Коли твоя улюблена футбольна команда виходить у фінал Ліги Європи, тебе та інших уболівальників об'єднує якийсь спільний дух, дух перемоги. Коли тебе та інших громадян об'єднує мрія змін у власній країні, що вже двадцять років не може вийти із кризи, і ти прагнеш цих змін коштом власного здоров'я і навіть життя, можемо говорити про дух революції. Проте існує також інший вимір поняття «дух». Мова – про релігійно-духовний вимір. Наприклад, коли перебуваємо у храмі на молитві – можемо говорити про молитовний дух, котрий з'єднує нас та інших людей з Богом. Якщо бачимо медсестру, лікаря, монахиню, котрі віддано служать хворим, можемо говорити, що ці люди мають дух милосердя.

ВТІХА ТА СПУСТОШЕННЯ

Святий Ігнатій на основі власного глибокого молитовного досвіду дійшов до висновку, що групи емоцій, внутрішніх порушень тощо приймають дві форми. Одну він назвав духовною втіхою, другу – духовним спустошенням. Він заперитив, що ці два чинники духовного життя можуть як приблизити людину до Бога, так і віддалити її від Нього. Пізніше св. Ігнатій зауважив, що іноді спустошення може походити від доброго духа, а іноді – від злого. Те саме стосується і втіхи.

Ігнатіанська духовність є дуже практичною. Правила розпізнавання духів – внутрішні порушення душі, втіха і спустошення, добрий дух і злий дух, зближення з Богом чи віддалення від Нього – мають на меті допомогти людині побачити присутність Бога в житті, розпізнати Його волю та прийняти відповідне рішення.

Як відрізнити доброго духа від злого?

Основні характеристики є дуже прості. Дії доброго духа зазвичай призводять до конкретних змін в людині. Збільшується любов та радість, віра та надія. Добрий дух приносить мир та спокій на серці. Натомість злий дух чинить все навпаки – сіє в людському серці сумніви, забирає надію, приносить плутанину та породжує відразу. Інший приклад: якщо людина веде гріховне життя, добрий дух починає «гризти» людину, зворушує совість, спонукає до змін у житті та до духовного навернення. Натомість злий дух представляє гріх як щось приємне та правильне, і тому людина продовжує грішити.

Як ці духи діють в серці побожної людини? Вони діють зовсім протилежно: злий дух приносить сумніви, розчарування, неспокій; натомість добрий дух супроводжує людину ще більшою надією, довірою до Бога та прагненням молитви. Іншою характеристикою доброго духа є правда, щирість, відкритість та прозорість. Натомість злий дух впливає на людину підступно, приносить обман, закритість на інших та морок.

ЕМОЦІЇ ТА ПОЧУТТЯ

Існує також декілька простих практик. Якщо ти вирішив змінитися у своєму житті, служити більше Богові та людям, і через якийсь час ти починаєш відчувати духовне спустошення – сумніви щодо доречності прийнятих рішень, знеохочення, лінь тощо, – то можна припустити, що, швидше за все, ці думки не походять від доброго духа. Після прийняття добрих рішень св. Ігнатій не радить змінювати їх; особливо якщо людина починає переживати духовне спустошення та сумніви, в її житті починають з'являтися труднощі пов'язані із цим рішенням.

У час духовного спустошення чи тривоги варто збільшити час молитви та інших побожних практик. Якщо раптом без жодної причини ти відчуваєш духовне піднесення та втіху, особливу близькість Бога у житті – ці духовні порушення з великою

ймовірністю можуть походити від доброго духа, тобто від Бога. В іншому випадку, тобто якщо перед духовною втіхою відбулося щось особливе – ти почув якусь новину, отримав листа чи навіть прийняв побожне рішення – св. Ігнатій радить перевірити походження цієї втіхи, бо її джерелом може бути злий дух, або, як каже прислів'я, «добрими намірами пекло встелене».

Однозначно, це лише декілька аспектів правил розпізнавання духів св. Ігнатія Лойоли, котрі можуть послужити людині у її духовній мандрівці, щоби краще розпізнати присутність Бога у житті або розгадати діяльність злих духів, котрі бажать, щоби людина не слухала Бога, а ходила своїми стежками... Для того, щоби навчитися застосовувати ці правила, треба довго практикуватися, молитися та мати мудрого й досвідченого духовного наставника, котрий знається на ігнатіанській духовності.

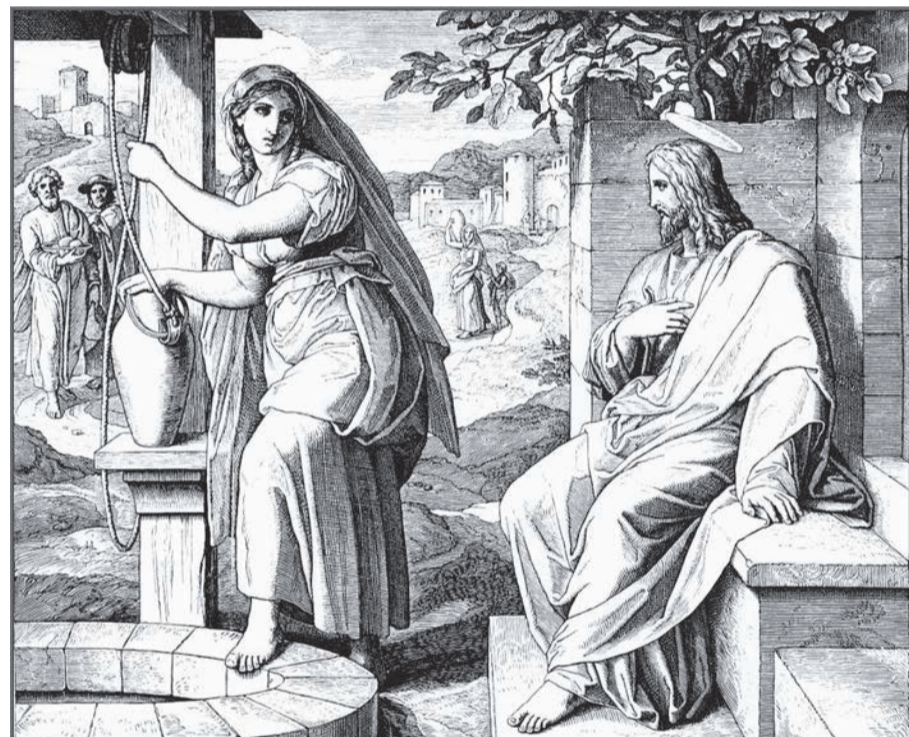
«Не кожному духові вірте, а випробуйте духів, чи вони від Бога» (1 Ів. 4, 1).

В'ячеслав Окунь, ПІ, «Єзуїти в Україні»

Про зустріч людини з Богом

Він, втомлений спекою, спраглий, подолавши багато кілометрів, прийшов, щоб зустрітись із нею – жінкою-самарянкою. Він міг піти іншою дорогою, спростити собі шлях, але цілеспрямовано ішов до неї. Він відчував, що вона Його потребує, – в той час, як вона цього ще не знала. Він знав, що вона грішниця. Він знав це... і все ж ішов до неї. Це була запланована зустріч – Бога і людини. Зустріч, яку спланував Він.

Вона – проста жінка, заплутана життєвими проблемами, турботами, шукала щастя у земних втіхах. Вона була грішною, самотньою, відкиненою людьми та цілим світом. Її серце було розбите і вона не могла знайти втіхи. Вона – слабка жінка, яка у всій своїй слабкості намагалася бути сильною. Та все ж підсвідомо вона шукала Його – сильного, відважного, який подарує їй любов і розуміння, не потребуючи нічого взамін. Вона втомилась чекати і шукати Його. І в момент,

«Бесіда Ісуса Христа із Самарянкою»,
худ. Шнорр фон Карольсфельд (Schnorr von Carolsfeld) Юліус (1794—1872)

коли вона відкинула будь-яку надію, сподівання на те, що зустріне Його коли-небудь, Він прийшов.

Він промовив першим, попросивши у неї води. Вона злякалась і намагалась показати Йому, що її серце ані трішечки не збентежилось. Але це все лише брехня, добре замаскована неправда... та страх. Та Він добре знав її серце, спрагле любові. Серце, яке прагнуло любити і ділитись тією любов'ю зі світом. Серце, яке втомилось бути самотнім та зневіреним.

Він не нав'язував Себе та Своєї присутності; лише сказав, що здатен змінити світ, в якому вона живе, доторкнувшись до її серця, зціливши його та наповнивши любов'ю. Вона тремтіла зі страху перед невідомістю, але її бажання любити та відчувати себе любленою перемогло той непевний стан на терезах сумніву. Вона сказала Йому: «ТАК!»

Так, я спрагла Твоєї любові та підтримки. Так, я хочу змінити своє життя з Твоєю допомогою. Так, мені і досі лачно, я й досі невпевнено себе почуваю. Але я довіряю Тобі. Довіряю Тобі моє майбутнє, усі мої справи та проблеми, усі мої переживання. Я довіряю Тобі моїх рідних, друзів, знайомих... Я з тихою певністю та радістю в серці говорю Тобі – «Так!»

Він зрадів... і посміхнувся, бо віднайшов те, що загубилось, і те, що Він так прагнув знайти. Він знайшов її – свою улюблену донечку, яка тривалий час жила без Нього.

Її переповнювали радість та любов. Ця зустріч змінила її. Ця зустріч запевнила її в тому, що мрії здійснюються, і не потрібно втрачати надії. Вона почувала себе безмежно щасливою та закоханою. Вона хотіла кричати цілому світові, що нарешті знайшла те, що так довго очікувала. Вона поділилася цією радістю зі своїми друзями і тим самим запалила їхні серденька вогником надії та віри, вогником розуміння того, що вони – не самотні, ніколи не є самотні. І вона тепер не є самотньою, завдяки Йому – Богу, який так сильно її полюбив ще від моменту її зачаття... від моменту створення світу. Запевнення і розуміння цього давало їй сили жити, любити, радіти, надіятись та вірити.

Уляна Білоус, «Духовна велич Львова»

Чудо Господнє або як Святе Письмо рятує життя

...Вночі мені на вайбер прийшло повідомлення від одного нашого бійця з фронту – Станіслава, який приблизно рік тому проходив лікування у нашому військовому госпіталі. Після лікування Станіслав повернувся на фронт. Весь цей час ми підтримуємо зв'язок: поздоровлення зі святами, відповіді на питання стосовно духовного життя тощо.

Повідомлення, яке я отримав вночі, містило фото зі свідцтвом чуда, яке врятувало життя воїну Станіславу.

Останнім часом на Сході активізувалися снайпери ворога. В Станіслава стріляв снайпер, цілився в серце. Але снайпер не знав, що деякі наші українські солдати у нагрудній кишені біля серця носять Новий Завіт. Ця невеличка, але спасительна книга, як виявилось, не тільки за змістом, але й у прямому сенсі врятувала життя воїну Станіславу. Куля пройшла через всі чотири Євангелія, книгу Діянь апостолів, соборні послання, зачепила декілька послань апостола Павла та зупинилась на посланні до Филип'ян...

Станіслав не просто носив Новий Заповіт: він, як віруюча людина, коли видавався час, постійно читав його. Про це він мені говорив ще коли перебував у нас на лікуванні.

Нехай і надалі Господь оберігає наших українських військових, солдатів та офіцерів, по їхній вірі і нашими молитвами за них, – а на війні невірних людей нема!

Протоіерей Олег Снар, капелан Національного військово-медичного центру МО України

Джерело: bbcn.ua

Пам'яті Романа Дубиняка

23 листопада на Личаківському цвинтарі у Львові поховали Романа Дубиняка – патріота України, невтомного трудівника та правдивого християнина.

В час, коли вже очевидним було повернення кривавого московсько-більшовицького ката, коли «досвідчені» та «обережні» шукали способу порятувати власне життя, Роман, будучи ще юнаком, рішуче відкидає й найменші компроміси з сумлінням, бере зброю і йде рятувати край і нарід: спершу – в лавах УПА (1943), а відтак – в дивізії «Галичина».

Кажуть, не так важко віддати життя за Батьківщину, як усе життя для неї працювати. Роман Дубиняк до останнього подиху невтомно трудився задля тої України, яку змушений був покинути у 16-річному віці. Причому та обставина, що працювати довелося на чужині, робило її (працю) незмірно важчою. Але цим якраз і вимірюється правдива любов до батьківського краю та народу.

Із приватного листа Романа Дубиняка до друга: «Ми ставимо собі завдання співпрацювати з друзями, що роблять щось корисного для збереження слави про визвольні змагання українського народу, про діяльність ОУН і УПА у цьому змаганні. Ставимо собі питання: «Коли ж не ми, то хто?» І така діяльність робить нас щасливими».

Славної пам'яті Роман був з тих, хто серцем сприйняв християнство, жив у Христі і з Христом. І вже помираючи, за лічені години до переходу у вічність він, як правдивий християнин, молитовно зітхнув: «Коли я помру, яку мені Бог там дасть іншу роботу?»

Романе, мир твоєї душі! Втійшайся з миром у Господі і з Господом, працуй задля любові України і молися за Україну, її народ і за нас – тих, хто ще долає свій шлях у цій земній мандрівці.

Зенон Боровець

Притча про портрет Бога

Маленький хлопчик узав великий аркуш паперу, фарби, пензлик і почав малювати. Він часто чув від своїх батьків про їхнього благодійника – вуйка Івана з Канади. Саме завдяки йому родина купила собі простору квартиру, гарну машину, розпочали свій бізнес. Хлопчик вирішив намалювати його портрет. Коли портрет був готовий, він приніс його мамі і сказав: «Мамо, я намалював нашого вуйка! Правда, гарно?» Мама посміхнулася і відповіла: «Звичайно, гарно. Ми навіть повісимо цей портрет у вітальні. Як вуйко Іван приїде, то йому буде приємно побачити свій портрет, намальований тобою».

Минали роки, маленький хлопчик став дорослим чоловіком, і одного разу в двері постукали.

– Я – ваш вуйко Іван з Канади, – промовив незнайомець.

Господар оглянувся, подивився на портрет, який висів у вітальні, й обурено відповів:

– Я знаю, як виглядає мій вуйко. Ви на нього зовсім несхожі. Забирайся геть, шахрай!

Часто у вітальні нашого серця висить портрет Бога. Цей портрет хтось намалював ще в дитинстві, а хтось отримав у спадщину від батьків, дідусів, бабусь. Часто на ньому зображено жорстокого диктатора, тирана, абсолютного можновладця, що дбає тільки, щоб йому люди служили, а деколи – добродушного дідуся, для котрого важливіше задовольнити примхи внуків, ніж допомогти їм рости і дозрівати.

Дехто намалював суворого суддю, який пильнує за нами і веде реєстр усіх наших гріхів, або хитрого поліція, який сидить у засідці і вичікує, коли ми порушимо правила, щоб одразу виписати штраф. Хтось зобразив продавця, в якого можна отримати певні добра за відповідну кількість молитов, або жебрака, якому постійно щось від нас потрібно. Буває портрет законодавця, для котрого вартує більше закон, аніж людина, або формаліста, котрому подобаються більше зовнішні урочистості й прикраси, ніж чистота серця. А в когось висить на стіні чистий аркуш, бо господар не вірить в Бога.

Викиньте ці фальшиві портрети – вони не мають нічого спільного з Правдивим Богом! Правдивий образ Бога описав у своєму посланні святий Іван Богослов всього лише трьома словами: «Бог є Любов» (1 Ів. 4,16).

Штани з дірками віддаляють нас від Бога або міфи до сміху

На католицькому порталі deon.pl можна знайти серію відеозапитань до священників та монахів про наболілі й часом до болю наївні уявлення про елементи поведінки у храмі. Пропонуємо розвінчувати міфи разом.

Бог сумує, коли бачить жінку у штанах, а не спідниці?

Насамперед, Бог, мабуть, ніколи не сумує, коли дивиться на своє створіння, але навпаки – радіє. Особливо, коли приходимо до Його дому. Але щоби вдаватись у такі деталі, думати про Божий смуток з приводу таких речей, як жінка у штанах чи спідниці, то вже геть зовсім треба приземлено дивитись. А ми покликані бачити більше!

Зачіски і макіяжі – то є гріх! Марія не робила собі макіяжу...

Марія також не користувалась мобільним телефоном, не дивилась телевізора. Не варто прирівнювати сучасні реалії з тодішніми настільки буквально. В часи колишні також були свої способи додавання краси. Якщо макіяж допомагає підкреслити красу жінки, то чому б і ні? Звісно, не слід робити собі з макіяжу божка. Однак як засіб використовувати – можна!

Нога на ногу в храмі – це спокуса чоловіків!

Дівчина розповідає, що старша пані підійшла і просто копнула її, роблячи таким чином зауваження щодо положення її ніг.

Немає жодної заборони так сидіти у храмі. Якщо зручно саме так – сидіть так. Ані ноги, закладені одна на одну, ані випростані нічого не значать. Головне – що у

Вас в серці А чоловік якщо захоче спокуситись, то спокуситься і без цього.

Штани з дірками віддаляють нас від Бога!

Замість того, щоб оцінювати одяг, в якому молодь приходять до храму, краще запитати: а чому саме такий вибір? Не штани з дірками, але гріхи нас віддаляють від Бога.

Переклад Тетяни Трачук, «ДивенСвіт»

7 СВЯТИХ, ЯКІ ЛЮБИЛИ МУЗИКУ

Достеменно невідомо, чи святий Августин грав на якомусь музичному інструменті або співав, однак відомий вислів: «Хто співає, той двічі молиться» належить саме йому. Він також писав: «Людино, навчись танцювати, бо Ангели в Небї не знатимуть, що з тобою робити!» Гарна мотивація, чи не так?

1. Свята Цецилія

Св. Цецилія (200-230 рр), худ. Рафаель Санті, (1516 р.)

Церква шанує св. Цецилію, як діву і мученицю. Римлянка на ім'я Цецилія народилася на початку III століття і з дитинства відзначалася неймовірною красою. За легендою, дівчина грала на музичному інструменті, що нагадує сучасний орган. Свята Цецилія вважається покровителькою церковних хорів та органістів у Католицькій Церкві.

2. Святий Григорій Великий

Папа Григорій I (?-590-12.III.604), худ. Ф. Сурбаран. (1598-1639)

64-й Папа Римський св. Григорій – визначний теолог, один із чотирьох «великих» латинських Отців Церкви (поряд зі св. Амвросієм, св. Августином і св. Єронімом). Серед численних реформ та досягнень його понтифікату – також реформа літургійного співу. Отож, григоріанським хоралом завдячуємо саме йому.

3. Свята Гільдегарда Бінгенська

Ця середньовічна свята – одна з найвизначніших постатей свого часу. Коло її зацікавлень було надзвичайно широким: це і філософія, і теологія, і медицина, і музика. Крім богословських

Гільдегарда Бінгенська (1098-1179)

трактатів, свята писала також і музику. Загалом у її доробку – близько 70 музичних композицій. Один з її найбільших творів – «Ordo Virtutum». У ньому йдеться про боротьбу за людську душу, яка точиться між чеснотами і сатаною.

4. Свята Роза з Ліми

Свята Роза з Ліми (20.IV.1586-26.VIII.1617)

Свята Роза народилася в Перу. В дитинстві вона дуже страждала. З огляду на заборону матері, вона не могла вступити до монастиря, хоча й дуже цього прагнула. Свята Роза мешкала сама у саду батьківського дому; вона вирощувала квіти і лікарські трави та вишивала. Так Роза намагалася допомагати родині. Свята переживала глибокі містичні досвіди, писала чудові духовні гімни та виконувала їх, акомпануючи собі на гітарі.

5. Свята Тереза Авільська

Свята Тереза Авільська (28.III.1515-4.X.1582)

Свята реформаторка Кармелю дуже любила музику й танці. Вона навіть придбала різноманітні музичні інструменти для монастиря Втілення, в якому

була настоятелькою, аби сестри могли грати та компонувати власні мелодії. За свідченнями її сучасників, св. Тереза під час спільної рекреації (час протягом дня, коли монахині збираються разом для відпочинку і спілкування) любила танцювати, граючи на кастаньєтах чи тамбурині.

6. Свята Єлизавета від Пресвятої Трійці

Свята Єлизавета від Пресвятої Трійці (18.VII.1880-9.XI.1906)

Єлизавета народилася 1880 року у Франції. Вже у віці 14 років вона склала приватний обіт чистоти та вирішила вступити до монастиря. Єлизавета була дуже здібною піаністкою, 1893 року навіть виграла національний конкурс у Франції. Мати святої погодилася на вступ доньки до монастиря тільки тоді, коли їй виповнився 21 рік. Святу Єлизавету називають духовною сестрою св. Терези від Дитятка Ісуса.

7. Святий Іван Павло II

Святий Іван Павло II (10.V.1920-2.IV.2005)

Папа-слов'янин також любив співати. Він часто співав із паломниками з Польщі улюблені пісні рідною мовою, зокрема пісню «Barka».

Пам'ятаємо, як під час зустрічі з українською молоддю у Львові 26 червня 2001 року Папа Іван Павло II заспівав дитячу пісеньку про дощ. Подія відбулася в рамках візиту Святішого Отця в Україну у червні 2001 року. Його зустріч з молоддю супроводжувалася проливним дощем. Наприкінці своєї промови Папа відреагував на дощ жартом: «Дощ падає – діти ростуть!»

Джерело: CREDO

У січні 2019 року святкують ювілей:

25-річчя священства – о. Орест КОГУТ (16.01)
15-річчя священства – о. Ігор ПІДКІВКА (25.01)
10-річчя священства – о. Андрій МИКИТЮК (09.01)
5-річчя священства – о. Іван ГЛОВА (24.01)
5-річчя священства – о. Володимира ЧАБАН (30.01)

55-річчя уродин – о. Степан НАНІВСЬКИЙ (09.01)
50-річчя уродин – о. Андрій МАЦЬКІВ (08.01)
50-річчя уродин – о. Іван ПАТРОНИК (19.01)
50-річчя уродин – о. Павло ІРШАК (27.01)
45-річчя уродин – о. Тарас ГРИНЧИШИН (18.01)

У Львові згадали ще один малознаний талант праведного Митрополита Андрея Шептицького

«І одному він дав п'ять талантів, а другому два, а тому один, кожному за спроможністю його» [Мт. 25,15]

Кажуть, немає українця, якому б Творець не дав кілька різних талантів. Стосовно праведного Митрополита Андрея Шептицького цю народну сентенцію можна було би перефразувати так: «Не набереться більшого числа талантів, якими б Творець не обдарував праведника».

11 жовтня 2018 року на фасаді головного корпусу Національного лісотехнічного університету у Львові посвячено меморіальну таблицю на честь великого Митрополита, яка засвідчила черговий визначний талант праведника – вміти проглянути поза завісу майбутнього, щоби розгледіти і зрозуміти глобальні виклики перед усією людською цивілізацією. Направду, наскільки треба було бути прозорливим та далекоглядним, аби в часах, коли людство ще не надто відірвалось від гармонійного співжиття з природою, коли ніхто навіть у страшних снах не міг собі уявити ті глобальні загрози для довкілля, що постануть уже в не так далекому майбутньому, зрозуміти, що людина є відповідальною перед Творцем за все Ним створене – і розгорнути найактивнішу діяльність над збереженням природного розмаїття довколишнього світу. Мислячи чисто по-людськи, тоді видавалось нелогічним і дивним: навіщо ієрархові, керівникові суто релігійної інституції, займатись невласними для Церкви справами екології та природозбереження? Чимало сучасників Андрея Шептицького у своїй інтелектуальній та душевній простоті не здатні були зрозуміти, що це вияв одного з великих талантів, дарованих праведнику Святим Духом. Але в тому й то справа, що Митрополит мислив не людськими, але Божими категоріями, і, розуміючи неповторність та святість усього створеного Господом, вважав одним з важливих завдань Церкви – шанобливе ставлення та розумне урядування над усім створеним, делеговане людині Творцем. Тим-то велетенські фінансові ресурси, а найважливіше – власний розум, працю і душу – офірував він у царину збереження природи.

Меморіальну таблицю у присутності керівництва навчального закладу та обласної влади, інтелігенції Львова, Громадської ради «Святий Юр» та її автора – професора Ярослава Скакуна – освятив Митрополит та Архієпископ Львівський Ігор.

Святоюрське товариство від щирого серця вітає свого активного учасника пана Ярослава за черговим напрохот вдалим твором і бажає йому ще багато літ плідно творити на прославу Бога, а всьому Божому українському люду – на спасіння і життя вічне.

Зенон Боровець

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
Заступник редактора:
Олена КУНИНЕЦЬ
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і
редагувати матеріали. За достовірність фактів відпо-
відає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і
відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Ре-
дакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл.№